

INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN MARAMUREȘ
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII NICOLAE IORGA, BAI A MARE

Anul I — Ediția I

ARICIPI

Revistă de creație literară
- învățământ primar -

TIPOGRAFIA CECONII,
BAIA MARE

Publicația cuprinde poezii și eseuri create de elevi din clasele I-IV,
participanți la secțiunea de creație literară a festivalului - concurs
ecologic de creație „ARIPİ”

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Inst. Săsăran Irina
Inst. Hagău Liana
Inst. Roatiș Alina
Prof. Mugur Nicoleta
Prof. Pop Rodica

REDACTARE COMPUTERIZATĂ:

Inst. Săsăran Irina
Inst. Hagău Liana

FOTOGRAFIE:

Robert Hitter

ILUSTRAȚII:

Lucrări participante la secțiunea de creație plastică

**INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN MARAMUREȘ
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII NICOLAE IORGA, BAIA MARE**

**FESTIVAL - CONCURS NAȚIONAL
ECOLOGIC DE CREAȚIE**

ARIPI

Creație literară
mai, 2010

ȘCOLI PARTENERE:

**Școala cu clasele I - VIII
Săsar, loc. Săsar**

**Școala cu clasele I - VIII
Ion Popescu de Coaș, loc. Coaș**

**PROIECT FINANȚAT DE MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII,
TINERETULUI ȘI SPORTULUI**

Cuvânt înainte,

Imaginați-vă lumea ca o scenă, unde natura, în splendoarea ei dă în fiecare zi dă un spectacol de neuitat, unde personajele își joacă rolurile oferindu-ne momente de încântare. Oportunitatea de a participa la un astfel de spectacol a fost oferită de desfășurarea activităților proiectului „ARPI — Festival – Concurs Național Ecologic” . Aceste activități ne-au oferit prilejul de a explora lumea păsărilor și apoi de a păși în lumea creației și imaginației, inspirați de fâlfâirea unui zbor plin de armonie și culoare.

Proiectul și-a întins aripile cuprinzând un număr de 27 de județe, acțiunea materializându-se în creațiile literar-artistice ale copiilor care au participat la concurs. Pe lângă acestea, a mai cuprins activități tematice diverse organizate în cadrul școlilor partenere: prezentare de materiale informative privind studiul vieții păsărilor și echipamentului corespunzător observării lor; vizionarea de materiale documentare și întâlniri cu specialiști ornitologi; ieșiri în natură; excursii, drumeții pentru întocmirea fișelor de observare a păsărilor; întocmirea de portofolii tematice, activități practice precum igienizări, plantări de copaci și confecționare de căsuțe, hrănitore pentru păsări și amplasarea lor în locuri corespunzătoare; construirea unei grădini pentru păsări în perimetrul școlilor participante.

Aceste activități s-au finalizat în data de 1 aprilie — “Ziua Mondială a Păsărilor” în cadrul desfășurării Festivalului-Concurs Național Ecologic, care a cuprins mai multe secțiuni: Secțiunea I “Concurs de creație literară” (poezii, povești adevărate sau imaginate); Secțiunea II “Concurs de creație artistică” (picturi, desene, colaje, confecții căsuțe și hrănitore); Secțiunea III “Concurs de măști și costume – Carnavalul Păsărilor”. Seria activităților dedicate vieții păsărilor s-a continuat la Muzeul de Istorie și Arheologie Maramureș unde a avut loc lansarea expoziției fotografice “Lumea păsărilor pentru copii”.

Publicația de față ilustrează o parte din rodul muncii micilor creatori, care și-au arătat iscusința și talentul în compoziții artistico — plastice sau compunând texte și versuri. Transmitem mulțumiri tuturor copiilor și cadrelor didactice îndrumătoare, care au contribuit la realizarea acestor creații, iscăbind cu pana inspirației paginile acestei reviste.

Colectivul de redacție

PĂSĂRELELE

Iarna a trecut. Păsărelele, vestitoarele primăverii s-au întors la cuiburile lor. Rândunelele muncesc de zor pentru a-și repara cuiburile distruse de iarna grea. Peste câteva săptămâni, puii vor ieși din ouă, iar cuiburile vor fi casele lor. Vara, puii vor fi destul de mari pentru a învăța să zboare de către mamele lor.

La sfârșitul toamnei, vor pleca și ei în țările calde cu celelalte păsări, dar se vor întoarce iar la primăvară.

*POPA DIANA, CLASA I
ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI
COM. SMEENI, JUD. BUZĂU
ÎNV. ANGHEL IULIA-ALINA*

CE SUNT PĂSĂRILE?

Păsările sunt o panglică albastră
Desfășurată-n spirale pe cer,
Înconjurând cu aripi de lumină
Razele aurii ale soarelui,
Coborând amețitor spre pământ
Într-un curcubeu de cântece multicolore.

*GHERASIM OTILIA, CLASA I
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII PLOPENI
JUD. SUCEAVA
INST. MIHAI ONUȚA-LĂCRĂMIOARA*

PĂSĂRILE

Primăvara a sosit, iar câteva dintre păsări au venit din țările calde. Glasul lor ne trezește dimineața și ne încântă.

Ele își hrănesc puii cu drag și grijă. Îi apără de orice pericol. Își ajută puii să zboare, cum să se hrănească și cum să se apere de primejdii. Se hrănesc cu răme, viermișori, semințe și insecte.

Păsările contribuie foarte mult la construirea cuibului. Toamna, păsările pleacă în țările calde.

*ANGHELESCU RĂZVAN
CLASA I, ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI
COM. SMEENI, JUD. BUZĂU
ÎNV. ANGHEL IULIA-ALINA*

PĂSĂRI DE VIS

Păsările sunt prietenele florilor,
Cântând împreună în zori,
Ele se iau la întrecere cu fluturii
Și se oglindesc în mireasma primăverii.
Noaptea, păsările se ascund printre frunze,
Se iau la întrecere cu stelele,
Strălucind în triluri de diamant.

*FILIP CAMELIA, CLASA I
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII PLOPENI
JUDEȚUL SUCEAVA
INST. MIHAI ONUȚA-LĂCRĂMIOARA*

PENTRU PĂSĂRI

În diminețile cu roua-n picioare,
Peste păduri de smarald orbitor,
Se ridică în stoluri ușoare,
Păsările-n arc strălucitor.

Fără păsări, codrii ar fi tăcuți,
Zările nu ar înmuguri cocori,
În ceruri, îngerii-ar rămâne muți,
Iar noi, copiii, n-am mai fi visători.

*MATRAȘ IULIAN
CLASA I, ȘCOALA CU CLASELE I-VIII PLOPENI
JUDEȚUL SUCEAVA
INST. MIHAI ONUȚA-LĂCRĂMIOARA*

COLIND DE RÂNDUNICĂ

Primăvara ne-a surâs ,
Anunțându-și cald sosirea.
Rândunica-n zbor duios
Își anunță revenirea !
Și-i slăbită și-obosită,
După atâta drum și zbor,
Dar ea știe că eu astăzi
O aștept cu mult, mult dor !

După o iarnă neîndurătoare, la fereastra camerei mele se aude un firav colind de primăvară! E o familie de rândunele ce-și anunță revenirea din țările calde. Îmi sunt tare dragi, deoarece și-au construit minuscula căsuță de la geamul meu, acum câțiva ani, ca un semn prevestitor al nașterii mele.

Și de-atunci, le așteptăm cu mult dor întoarcerea la fiecare început de primăvară!

Le ascultăm cântecul vesel, le vedem cum își îngrijesc cu duiosie puiții abia ieșiți din ou, pentru ca mai apoi să le vedem învățându-i arta zborului! Iar când toamna aurie se așterne peste natură, le vedem luându-și zborul spre țările calde... Și iarăși ne lasă o undă de tristețe și dor în suflete, până vom auzi din nou la geam un cald colind de rândunică, care să vestească sosirea primăverii !!

MOCANAȘU ȘTEFAN

CLASA I B

ȘCOALA CU CLS. I-VIII „ȘTEFAN LUCHIAN”

MUNICIPIUL MOINEȘTI, JUDEȚUL BACĂU

ÎNV. CARP IULIANA

RÂNDUNELELE

Un ciripit zglobiu iar se aude
Pe la fereastra casei mele,
E primăvară, soarele surâde
La ciripitul vesel de mici rândunele!

Inimioase păsărele s-au întors iarăși în țară,
Ca un semn de primăvară.
Sub streășina de la casă
Își fac cuib rotund din lut
Și în el un așternut, pentru puii ce-or să vină.

NECULAU OCTAVIAN

CLASA I B

ȘCOALA CU CLS. I-VIII „ȘTEFAN LUCHIAN”

MUNICIPIUL MOINEȘTI, JUDEȚUL BACĂU

ÎNV. CARP IULIANA

PĂSĂRILE CĂLĂTOARE

După o iarnă rea și rece,
După o iarnă care trece,
Iată că se văd în zare
Păsările călătoare !
Vin în zbor, spre casa lor,

Să ne spună gândul lor
Ce departe-au fost plecate,
În ce lumi îndepărtate,
Au călătorit cu toate,
Așteptând să vină iară
Dulcea, caldă, primăvară !

RÂNCU PATRICIA-NICOLE

CLASA I B

ȘCOALA CU CLS. I-VIII „ȘTEFAN LUCHIAN”

MUNICIPIUL MOINEȘTI, JUDEȚUL BACĂU

ÎNV. CARP IULIANA

HOȚUL

Zarvă mare-n crâng!
Printre ramuri adunate,
Păsări mari și mici, speriate
Ciripesc înverșunate.

Cucul, hoțul cel vestit,
De prin luncă a venit.
Pe o creangă cocoțat,
Ține-n cioc un ou furat.

Păsărima supărată
Căuta înfrigurată,
Cuibul gol și părăsit,
Însă n-au găsit nimic!

*BARBU ADINA
CLASA I A
ȘC.GEN. NR.10 HUNEDOARA
ÎNV.DOȚIU MARCELA LUMINIȚA*

VESELIE ÎN LIVADĂ

Printre dâre lungi de ceață
Pomii s-au trezit la viață
Vesel, mărul pleacă ramul
Ca să-și face cuib sitarul.

Cucu-și cântă numele
Stărnind multe zâmbete.
Turturele, rândunele
Zboară-n cercuri către stele.

Peste gardurile vîii,
Mierle, sturzi și ciocârlii
Se rotesc amețitor
Fericite de decor.

*MOLDOVAN DARIUS
CLASA I A
ȘC.GEN.NR.10.HUNEDOARA
ÎNV. DOȚIU MARCELA LUMINIȚA*

PĂSĂRILE

La noi în țară trăiesc multe păsări. Unele păsări rămân la noi în țară și iarna. Copiii le agață căsuțe în pomi și le hrănesc cu semințe. Iar altele pleacă în țările calde și se numesc păsări călătoare.

Păsările călătoare se întorc primăvara și își construiesc cuiburi. Noi, copii, ocrotim minunata natură.

*MATEI LORENA
CLASA I, ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI
COM. SMEENI, JUD. BUZĂU
ÎNV. ANGHEL IULIA-ALINA*

ȘAPCA FERMECATĂ

E vară. Căldura se revarsă valuri, valuri peste întreaga natură. Totul pare încremenit sub văpaia soarelui. Dinspre Valea Tazlăului se aude larmă mare. Sunt copiii la scăldat. Au fugit de căldură la gârlă. Se joacă bucușori în apa cristalină.

Pe mal, o stăncuță se plimbă tacticos printre pietre și haine. Caută și ea umbră și răcoare.

A sosit și Ionică. Își lasă hainele lângă un pietroi și se avântă în undele răcoroase. Ce minunat e! Se zbenguie, bate apa cu brațele, țopăie, chiuie de bucurie...!

Stăncuța a ajuns lângă hainele băiatului și a găsit umbra mult dorită sub cozorocul șepcuței acestuia. Tocmai atunci, Ionică se pregătea să iasă din apă. Se apropie de haine, dar se opri mirat:

- Veniți, veniți repede, șapca mea e fermecată !

Copiii s-au repezit să vadă minunea: într-adevăr, șapca avea picioare și alerga din ce în ce mai iute, speriată parcă de strigătele lui Ionică.

Știți cum a căpătat șapca picioare ?

*BRUMĂ ELENA
CLASA I B
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII „ȘTEFAN LUCHIAN”
MUNICIPIUL MOINEȘTI, JUDEȚUL BACĂU
ÎNV. CARP IULIANA*

ARIPI

O rază caldă a coborât
Și a înverzit pământul,
Din care lume ați venit
Și ați înseninat gândul?

Voi aripi colorate
Prin câte locuri ați umblat?
Și câte inimi supărate
Ați bucurat?

Fără voi nu e primăvară
Și nici soare arzător.
Privesc zadarnic afară
Sperând să apăreți după un nor.

DANCI DENISA
CLASA I
ȘCOALA CU CLASELE I – VIII DAROVA, TIMIȘ

GLASUL CUCULUI

Cucu cântă sus pe deal
Trist și singuratic
Ar vrea și el
Să aibă o consoartă.

Dar el cu glasul lui
Dă oamenilor “aripi”
Să urce până la cer
Să simtă libertatea!

GABOR RALUCA
CLASA I
ȘCOALA CU CLS. I – VIII MĂNĂȘTIUR
MĂNĂȘTIUR / TIMIȘ
ÎNDR. LĂPUGEAN ROXANA

PĂSĂRELELE

Rândunica a sosit
Veselă, zglobie
Barza tocmai a venit
Sprintenă, vioaie
Ele merg la cer
Știu că viața-i scurtă
Ne arată libertatea!

RUS DUMITRU – DANIEL
CLASA I
ȘCOALA CU CLS. I – VIII
MĂNĂȘTIUR / TIMIȘ
ÎNDR. LĂPUGEAN ROXANA

PĂSĂRILE CĂLĂTOARE

Odată cu venirea primăverii, păsările călătoare se întorc la noi în țară.
Stând pe terasa casei noastre, într-o zi de primăvară, împreună cu mama mea, bucurându-ne de razele călduțe ale soarelui, am văzut trecând prin fața noastră o săgeată.
- Mamă, ce a fost asta? am întrebat eu mirată.
- Este rândunica, draga mea. Ea este vestitorul primăverii. Alături de alte păsări, precum barza, cocorul, ciocârlia, graurul, prepelița, egreta, mierla, privighetoarea, rândunica pleacă toamna în țările calde la începutul lui septembrie, gonită acolo de frigul toamnei și se întoarce la sfârșitul lunii martie, pentru a-și reocupa cuibul sau pentru a construi unul nou.
- Mamă, ce mult aș vrea să pot călători și eu ca ele!

NICOARĂ LARISA
CLASA I
GR.SCOLAR FARCASA

EU ȘI TURTURICA

Eram într-o pădure și o veveriță mi-a spus că cuibul unei turturele era distrus.

- Turturica este rănită la o aripă și are nevoie de tine!

Am alergat spre cuib.

- Turturico, ce s-a întâmplat?

- Cuibul meu a fost distrus de un vultur, care a vrut să-mi mănânce ouăle. Luptându-mă cu el, mi-am rupt aripa.

- O să te ajut eu să-ți repari cuibul.

I-am bandajat aripa, i-am adus mâncare în fiecare zi până s-a făcut bine.

Așa am rămas prietene pentru totdeauna.

TEODORA ROȘCA

CLASA A II A C

COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN TIMIȘOARA

INST. LUMINIȚA JOSU

PORUMBELUL

Anul trecut, pe o zi toridă de vară, un porumbel s-a izbit de geamul de la sufragerie. Se părea că s-a lovit destul de tare. Cum l-am văzut zăcând pe jos, am fugit până la el să văd dacă era teafăr. Avea o rană la aripa dreaptă. M-am dus imediat la mama. După o săptămână în care am avut grijă de el, rana se făcea din ce în ce mai mică. Într-o zi, pe când îi dădeam apă, am văzut că încerca din răspuțeri să zboare ca și celelalte păsări, dar nu reușea din cauza rănii de la aripa dreaptă.

Ziua următoare a reușit să zboare câțiva metri. Peste o săptămână, reușise să zboare. L-am mai hrănit o dată, știind că va fi ultima dată când îl voi mai hrăni.

Dis-de-diminează, m-am trezit să-mi iau rămas bun, dar din păcate, porumbelul a plecat și dus a fost.

RADU COJOCARU

CLASA A II A C

COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN TIMIȘOARA

INST. LUMINIȚA JOSU

RÂNDUNICA

Din grădina mea,

Am văzut ceva.

Era o rândunică,

Era foarte rănită.

Și am luat-o acasă la mine,

Cu gândul să o fac bine.

I-am dat apă și mâncare

Și pe plisc o sărutare.

TIMEEA ROȘCA

CLASA A II A C

COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN

TIMIȘOARA

INST. LUMINIȚA JOSU

LEGĂTURI DE TOAMNĂ

Era septembrie, venise toamna. Cerul era plin de păsări călătoare. Era o zi înnorată.

Două rândunele se așezaseră într-un copac din curtea unei case. Erau zgribulite de frig și înfometate. Din casă ieșise o fetiță. Era Maria. Ea zărise cele două rândunele care erau înfometate și obosite. Maria le luase și le duse în grajdul casei. Ea le-a dat de mâncare și le-a făcut un culcuș din paie. A doua zi, Maria s-a dus să vadă rândunelele. Ele ciripeau de fericire. Maria îndrăgise rândunelele foarte mult, în așa fel încât le-a pus nume: Lili și Coco.

Maria era tristă știind că va veni ziua când Lili și Coco vor pleca. Toamna păsările se retrag spre țările calde. Pe obrajii Mariei se zăriseră lacrimi de tristețe și lacrimi de fericire, deoarece rândunelele își reveniseră și puteau să plece cu celelalte grupuri de păsări. Rândunelele se suiseră pe umărul Mariei și își luară rămas bun ciripindu-i la ureche. Erau fericite știind că la primăvară vor avea un acoperiș și o prietenă bună la care se vor întoarce.

DIANA VARLAMOV

CLASA A II A C

COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN TIMIȘOARA

INST. LUMINIȚA JOSU

PUIUL DE RÂNDUNICĂ

Într-o zi frumoasă de primăvară, am plecat în vizită la verișoara mea, Alexandra, la sat.

Am ajuns la ea și ne-am pregătit bicicletele pentru o plimbare. Când am ieșit pe poartă, am zărit un pui de rândunică picat. Sărăcuțul de el! Cirișea tare și era foarte speriat! De sus, din streășina casei se auzeau alte ciripituri. Erau frățiorii puiului de rândunică. Atunci ne-am dat seama că puiul a căzut din cuib. Am vrut să-l punem în cuibul său, dar nu am ajuns. Streășina era prea sus. Am chemat-o pe mama Alexandrei, care ne-a adus o scară și am pus puiul lângă frățiorii săi. În timp ce coboram, a apărut și mama lor, rândunica. Ea le-a adus în cioc viermișori. Puișorii erau foarte flămânzi. Abia după ce au mâncat s-au potolit din ciripit.

Eu și Alexandra am fost foarte fericite pentru că am făcut o faptă bună. Ne-am luat bicicletele și am plecat la plimbare.

Primăvara este atât de frumoasă!

ANDREEA VELCEA

CLASA A II A C

COLEGIUL NAȚIONAL BĂNĂȚEAN TIMIȘOARA
INST. LUMINIȚA JOSU

CIOCĂNITOAREA

Sus în nuc e zarvă mare
Cine să fie oare?
Cioc, cioc, cioc și iară cioc
Bate-n nuc din loc în loc.

Ai văzut-o cățărată?
Stă în coadă rezemată
Prin copaci, peste tot locul
Ciocănind mereu cu ciocul.

TICULA ALEXANDRU
CLASA A-II-A B
INST. POPA LILIANA CERASELA
ȘC.GEN.NR.10 HUNEDOARA

RÂNDUNICA

La fereastra casei mele
A sosit o rândunică
Sub bărbie roșioară
Coadă-i pare furculiță.

Din pământ, din fir de iarbă
Cuib pufos și trainic face
Hărnicuța rândunică
Pentru puișori se zbate.

Puișorii ciripi-vor
De cu zori și până-n seară
Bun venit la noi acasă
Vestitorii ai primăverii !

PRIVIGHETOAREA

Ce voioase păsărele
Și gingașe mititele,
Zboară printre rămurele,
Cântă-n triluri cântecele.

Primăvara a sosit
Cuibul și l-a înnoit
Cu penițe argintii,
Pentru dragii ei copii.

CHEREJI LUCIANA
CLASA A-II-A B
INST.POPA LILIANA CERASELA
ȘC.GEN.NR.10 HUNEDOARA

RÂNDUNICA ȘI PUII SĂI

A fost odată ca niciodată o pasăre numită rândunică. Ea avea cinci pui, unul mai frumos ca celălalt. După un timp, ei au devenit mari și puternici. Au vrut să vadă cum este țara noastră. Au plecat, dar nu au anunțat-o pe mama lor. Într-o zi, ei au găsit un om care pescuia. S-au speriat, au crezut că este un vânător, dar le era foarte foame. După un timp, mama a plecat să-i caute, dar nu i-a găsit. Puii au vrut să ajungă acasă la mama lor, dar nu s-au descurcat. Fiul cel mic văzuse ceva. Era mama lor. Mama lor i-a certat și le-a zis:

- Să nu mai plecați fără acordul meu! Puteți muri din cauza pericolelor care se află în lume!

- Bine, mamă! Nu o să ne mai aventurăm singuri în lume! Îți promitem!

Și-au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

ONEA VLAD

CLS A II – A E

ȘCOALA „NICOLAE IORGA” BAIA MARE

JUD MARAMUREȘ

ÎNV CAMELIA ANGHELUȚĂ

PORUMBEII DE LA GEAM

Într-o seară ploioasă, uitându-mă pe geam, dintr-o dată am observat doi porumbei triști. Cum i-am văzut, m-am gândit cât de greu este să zbori în timp ce afară plouă și e frig. M-am grăbit să le dau câteva grăunțe și să-i adăpostesc la mine pe balcon, până trece ploaia. Dimineața, când ploaia s-a oprit, ei au zburat spre cuiburile lor. De atunci, ei vin în fiecare dimineață sau seara, pentru că știu că eu le dau tot timpul mâncare.

Într-o seară, a venit la geamul meu o pasăre cu aripa rănită. Făcându-mi-se milă de ea, am primit-o la mine pe balcon. I-am dat puțină apă și i-am pansat aripa. Ea a zburat bucuroasă spre cuib.

De fiecare dată când îngrijesc sau hrănesc o pasăre tristă sau bolnavă, deși sunt separată și îmi este tare milă de ea, sunt mulțumită pentru fapta mea bună!

*NECHITA CORINA
CLASA A II-A E
ȘCOALA "NICOLAE IORGA" BAI A MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CAMELIA ANGHELUȚĂ*

COCORII

A sosit primăvara așteptată !
Cocorul zboară și pe cerul albastru,
Cu stolul lui venit din țara depărtată,
Și aduce cu el zborul măiastru.

Trec mai multe stoluri de cocori,
Prin această țară minunată !
Își aduc pe aripi de prin zări,
Dorul de țară, din toamnă lăsată!

Cocorii s-au întors la noi în țară,
Pentru noi e-o mare bucurie,
Căci azi peste tot e primăvară,
Cocorii vin, e multă veselie !

*BABICIU SEBASTIAN
CLASA A II-A E
ȘCOALA "NICOLAE IORGA" BAI A MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CAMELIA ANGHELUȚĂ*

RÂNDUNICA

A sosit rândunica!
Ea-și caută mâncărica.
Își mai pierde suflul
Să-și găsească cuibul.
Vede-un om punându-i mei
În căsuța mică-a ei.
Ea vestește primăvara
Și e rândunica Mara.

*ROBU VLAD
CLASA A II-A E
ȘCOALA "NICOLAE IORGA" BAI A MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CAMELIA ANGHELUȚĂ*

PĂSĂRICA MEA

Păsărica mea drăguță,
Pe ramura joasă ea cântă:
-Cip-cirip! Cip-cirip!
Timp frumos, bine-ai venit!
Așa zice ea, drăguța,
Ramura e huța, huța !
Și compune cântecele
Pentru toți copiii ei
Aceștia o așteptau
Cu aripi deschise.
Puiții zic așa,
Trezindu-se din vise:
- Mamă! Adu-ne mâncare,
Ca să nu murim de foame!
-Vin acum, copii!
Și mămica cea voioasă
S-a întors acum acasă.

*MARIAN ALEXANDRA
CLASA A II-A E
ȘCOALA "NICOLAE IORGA" BAI A MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CAMELIA ANGHELUȚĂ*

CUCUL

Stau la margine de luncă
Și aud cucul cum cântă.
El își strigă numele
Prin toate pădurile.

Și parcă îmi cântă mie
Un cântec, o melodie.
Știu că-i tare singurel
Și-aș cânta și eu cu el,

Însă al meu cântecel
Nu ajunge pân-la el,
Că el zboară sus, în zare
Și eu nu-s așa de mare.

MAFTEIAN BIANCA
CLASA a II-a A
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII MARGINEA
JUDEȚUL SUCEAVA
ÎNV. HRIȘCĂ ILIE

CUIBUL

Sub streășina casei mele
E un cuib de rândunele.
Mama mea mi-a spus aseară,
Că-ntr-o zi de primăvară,
Rândunica va veni
Și la noi va poposi,
Cuibul ca să-l înnoiască,
Ouăle să le clocească,
Ca să scoată pușori
Cu puf alb și negrișor
Și-i va învăța să zboare
În îndepărtata zare.

POMOHACI EMILIA
CLASA a II-a A
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII MARGINEA
JUDEȚUL SUCEAVA
ÎNV. HRIȘCĂ ILIE

RÂNDUNICA

Rândunică, rândunea
Te întorci în țara mea,
Te întorci din țări străine
Ca să te-ntâlnești cu mine.
Te întorci la noi în țară
Ca să îți vezi cuibul iară,

Cuibul care l-ai lăsat
Departă când ai plecat.
Tu, când te întorci în țară,
Aduci iarăși primăvară,
Soare, flori și cântec drag
Aduci pe-al nostru meleg.

JOLTEA ANDREIA
CLASA a II-a A
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII
MARGINEA
JUDEȚUL SUCEAVA
ÎNV. HRIȘCĂ ILIE

DOR DE PRIMĂVARĂ

Păsări călătoare
Se văd iar în zare.
Vin din zări albastre
Păsările noastre.

Vin la noi în țară
Că e primăvară,
În al casei prag
La cuibul lor drag.

Ele-aduc în zbor
Cântece de dor,
Dor de primăvară
Și de-a noastră țară.

POMOHACI ROXANA- GABRIELA
CLASA a II-a A
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII MARGINEA
JUDEȚUL SUCEAVA
ÎNV. HRIȘCĂ ILIE

PORUMBIȚA

Într-o zi mă plimbam cu Maria, prietena mea, prin parc. Pe o alee am văzut o porumbiță albă ca neaua, iar pe gât avea o dunguliță neagră.

- Ce frumoasă e! spune Maria.
- Într-adevăr, e o pasăre foarte frumoasă.

Am stat ore în șir ca să-i admirăm frumusețea. Și cum am stat noi acolo, s-a făcut târziu și fără să ne dăm seama, a început să se înnopteze. Am pornit repede spre casă, iar porumbița zbura deasupra noastră, oprindu-se din când în când, așteptându-ne. Ajunse acasă am constatat cu uimire și bucurie că porumbița se învârtea în jurul blocului nostru. Dis-de-dimineață m-am trezit și am pus pe pervazul geamului de la bucătărie firmituri de pâine. Și am așteptat să vină porumbița. Și ce să vezi? A venit! Și de atunci în fiecare dimineață porumbița apare la fereastra noastră. Ce fericită sunt!

PODINĂ FLORINA

CLS. A II-a C

SC. NR. 18 BAIJA MARE

ÎNV. SFARĂ ANA

PĂSĂRI CĂLĂTOARE

PĂSĂRELE

Păsărele, rândunele
Ca izvoarele de miere
Ca înaltul cer cu stele,
Fluierul cântă ca ele !

Rândunele, vrăbiuțe
Umblă și zboară desculțe,
Prin poiană și prin crâng
Vesele cântă cu sânge.

HUSIAN DIANA

CLS. A II-a C

SC. NR. 18 BAIJA MARE

ÎNV. SFARĂ ANA

Păsări călătoare
Vin din depărtare,
Din albastre zări,
Vin din depărtări.

Vin cu drag la noi,
Se-ntorc înapoi
La cuibul lor drag
Pe-al nostru meleag.

Vin să cânte iară
Mândra primăvară,
Plaiul românesc
Ele îl doinesc.

Îmi place și mie
Cânt de ciocârlie
Să ascult pe vale,
Noaptea pe răcoare.

NICHITAN ROBERTO-GABRIELE

CLASA a II-a A

ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII

MARGINEA

JUDEȚUL SUCEAVA

ÎNV. HRIȘCĂ ILIE

SOSIREA PĂSĂRILOR

Pe la sfârșitul lui februarie, începură a se topi zăpezile. Șuvoiuri de lumină spărgeau norii cenușii și toate razele se îndreptau spre pământ ca să readucă întreaga natură la viață. Ici-colo se iveau pete negre, iar în jur plutea aerul cald al primăverii, cu miros de pământ umed.

Odată cu martie, au început să sosească păsările călătoare care se întorc în țara noastră, țara lor de baștină, la vechile lor cuiburi pe care le-au părăsit în urmă cu câteva luni, unde își vor crește puii până la toamnă.

Într-o zi, pe când soarele și-a arătat razele călduroase, eu și prietena mea Delia am ieșit la o plimbare în dumbrava de la marginea satului.

Pe cerul cristalin se iveau ca o săgeată stoluri de cocori, rațe sălbatice și cocostârci care s-au oprit lângă râul care trecea prin apropiere, pentru a-și odihni trupul ostenit după lunga călătorie pe care au parcurs-o.

Le-am urmărit cu atenție toate mișcărilor, fiind încântate de gesturile lor.

Pe un copac înverzit s-a așezat o privighetoare care a început să ne încante auzul cu trilurile ei melodioase.

Eu strig:

- Delia, uite o privighetoare !
- Unde? întrebă Delia.
- În copacul din spatele tău.

Speriată de glasurile noastre, și-a luat zborul.

DEAC DENISA

CLASA A II-A

ÎNV. DEAC IOANA

RÂNDUNICA

Era o zi frumoasă de primăvară, când eu și mama stăteam pe balcon. La un moment dat, am observat venirea unei rândunici pe cealaltă parte a balconului.

Urmărind-o zilnic am văzut că și-a făcut cuib la colțul balconului.

Într-una din zile m-am urcat pe scaun să văd dacă sunt ouă în cuib și chiar erau.

Am luat un ou, l-am privit atent și l-am așezat la loc. Urmărind rândunica am observat că nu mai zboară la cuib.

Fiind foarte supărat și neștiind ce se întâmplă i-am spus mamei. Mama mi-a explicat că rândunica nu mai vine la cuib deoarece am umblat cu ouăle.

Atunci mi-am promis că nu o să se mai întâmple niciodată.

BRUMAR DENIS

CLASA A II-A B

ȘC. „VASILE ALECSANDRI” – BAIIA MARE

INST. PROF. DEAC MARIANA

PAPAGALUL MEU

Am primit un papagal
Este mare și pufos,
Mă joc cu el toată ziua
Și este foarte frumos.

El mă scoală dimineața,
Să mă duc la școală,
Iar când mă întorc acasă,
Pe umăr îmi zboară.

Are pene colorate
În culori de curcubeu
Toată lumea îl cunoaște,
Așa-i papagalul meu.

De când a venit în casă
Ne-a schimbat viața la toți;
Acum suntem cinci la masă
Locul lui e lângă noi.

POP CĂLIN SERGIU

CLASA A-II-A

ÎNV. DEAC IOANA

PRIMĂVARA

Vine primăvara!
Ghiociei înfloresc.
Deasupra bălții adânci
Fazanii se încălzesc.

Vine primăvara!
Soarele răsare.
Pe crengile copacilor
Vezi păsări călătoare.

În aer rândunica
Cu voioșie zboară
Iar greierașii veseli
Pe noi ne înconjoară !

MARIȘ IONUȚ VALENTIN

CLASA A II-A

ÎNV. DEAC IOANA

MUSAFIRUL NEPOFTIT

Mi-am schimbat locuința de curând și neavând posibilitatea unui apartament m-am mutat într-o mansardă. Avem un gemuleț care îl lăsăm tot timpul deschis.

Într-o sâmbătă fiind acasă am observat un musafir nepoftit. Era o rândunică care s-a așezat pe coșul de pâine și ciugulea și se uita la mine gata, gata să își ia zborul. Din acea zi i-am construit o căsuță pe care am pus-o în exteriorul geamului și tot timpul îi dădeam firmituri de pâine sau semințe.

Într-o zi am observat că rândunica mea avea un partener. Amândoi făceau ocoale în zbor, de fiecare dată adunând firicele de paie. Își făceau cuib. I-am lăsat să stea liniștiți în noua lor casă. Rândunica a ouat, a clocit, iar partenerul avea grijă de ea. Au ieșit și pușorii. Avea trei pui. Au crescut și au învățat să zboare.

A venit toamna.

Mi-am luat rămas bun de la ei și într-o zi am găsit căsuța goală. M-am întristat că au plecat fără să-și ia rămas bun.

Poate au uitat, poate le-a fost greu și lor să se despartă.

Dar eu îi voi aștepta la anul...

DUNCA SIMINA

CLASA A II-A B

ȘC. „VASILE ALECSANDRI” – BAIIA MARE

INST. PROF. DEAC MARIANA

AUȘELUL

Odată, am mers în pădure și am văzut o pasăre interesantă. Era un aușel.

Este cea mai mică pasăre europeană. Are capul rotund, aripile mici și codița un pic lungă. Are pene mici, colorate cu alb pe margini, ciocul mic. Nu este la fel cu alte păsări.

I-am dat firimituri de pâine și s-a apropiat. Atunci am observat că are o dungă aurie pe cap și pe margini două dungă negre. Aș fi vrut să o aud cântând. Deodată am auzit-o scoțând niște sunete înalte, care la sfârșit sunau: sssiiss !

M-am bucurat de cunoștința mea nouă.

GLAVAȚCHI ADINA

POP IOANA

CLASA II-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII SĂȘAR, MARAMUREȘ

INST. IRINA SĂȘĂRAN

RÂNDUNICA

Primăvara a venit

Și pe noi ne-a veselit.

Rândunele, vă iubesc!

Din suflet vă mulțumesc.

Ați venit la noi în țară

Într-o zi de primăvară.

Ați adus zile senine

Și grădini de floare pline.

Rândunica ciripește

Toată lumea o iubește

Cântecul ei minunat

Ea ni l-a cântat.

GHIRAN MELANIA

VĂLENAȘ SANDRA

CLASA II-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII SĂȘAR

INST. IRINA SĂȘĂRAN

FETIȚA ȘI PĂSĂRICA

Sus în nuc pe-o rămurea,

Cânt-o mică păsărică

- Am în cuib vreo șapte pui

Să le dai fetiță pace!

Nici un rău tu nu le face!

Puii tu de i-ai răpit

Eu pe loc am și murit!

Și-or rămâne fără mamă

Și-or fi triști o viață-ntreagă

Și tu tot așa ai fi

Dacă mama ți-ar muri.

BOTA GHEORGHE DANIEL

CLS A II-A A

ȘC. DE ARTE ȘI MESERII SĂCEL, JUD. MARAMUREȘ

ÎNV. ȚENȚEA MARIA

RĂȚUȘCA SCHIOAPĂ

Odată, când mă duceam la baltă am văzut o rățușcă cu un picior rupt. Șchiopăta și era tare necăjită.

Am întrebat-o ce a pățit și ea a început să îmi povestească:

- Stăteam într-o zi liniștită pe lac, iar un băiețel a aruncat cu pietre în mine. Am încercat să mă ascund după tufiș, dar el m-a urmărit și mi-am rupt piciorul.

- Am să te ajut eu, i-am răspuns. Am dus-o acasă, i-am bandajat piciorul și peste o zi s-a vindecat.

Când m-am întâlnit cu acel băiat, acesta era bolnav și abia acum a înțeles fapta lui.

SĂȘĂRAN COSMINA

TĂȚAR ADRIANA

CLASA II-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII SĂȘAR, MARAMUREȘ

INST. IRINA SĂȘĂRAN

DRAGI PĂSĂRELE

Păsărele, păsărele
Cum stați voi pe râmurele;
Și-n câmpuri vă odihniți,
Și puii vi-i îndrăgiți.

Păsărea frumoasă vine
De pe coaste și coline.
Noi o vedem și o îndrăgim,
Și cu mult drag o iubim.

Gerul a trecut
Păsările au apărut.
Livezile înverzesc,
Și păsările ciripesec.

*MIHALI RODICA MARGARETA
CLASA A II-A B
S.A.M.-SĂCEL, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CHINDRIȘ MARIA*

MIERLA

După ce trecu iarna grea,
Așteptam cu nerăbdare mierla mea.
Fiindcă iarna n-a plecat
Mierla a întârziat.

Dar acum că-i primăvară
Păsările se-ntorc iară,
Și se-ntorc la cuibul lor
Să muncească până-n zori.

Dar acum și mierla mea,
Și-a făcut un cuib de-abia.
A făcut și patru pui,
Ca și floarea câmpului.

*HODEA IOAN SEBASTIAN
CLASA A II-A B
S.A.M.-SĂCEL, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CHINDRIȘ MARIA*

PUII

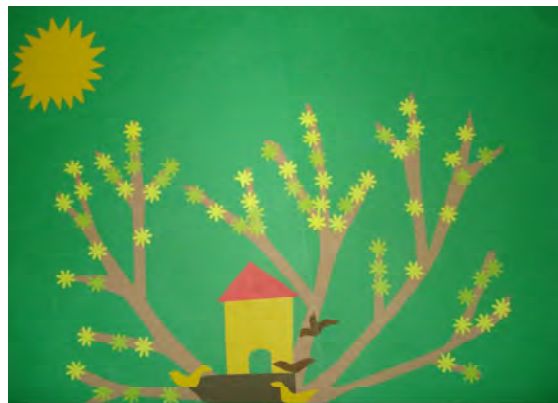
Puii au stat și au așteptat
Mama care a plecat
Ca să le-aducă mâncare
Și să-i sature de foame.

Pân' să vină mama lor
Lângă cuibul puilor
Stând la pândă un răpitor
A mâncat un puilor.

Când mama a venit la cuib
Și a văzut necazul
La puii care au rămas
Le-a mângâiat obrazul.

Cu ajutorul puilor
Ea a uitat durerea
Și a rămas în preajma lor
S-aducă mângâierea.

*GRAD IONUȚ ALIN
CLASA A II-A B
S.A.M.-SĂCEL,
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CHINDRIȘ MARIA*

LEGENDA PĂSĂRILOR CĂLĂTOARE

Din țările scaldate-n soare
La cuibul ce-au lăsat aici
Vin păsările călătoare
Să facă iarăși puii mici.

Eu le privesc și le admir
Mă mir de hărnicia lor
Cum zboară toată ziua-n șir
Strângând hrană odraselor.

Când puii se făcură mari
Au învățat și ei să zboare
Să poată fi cu toții tari
Când vor pleca spre țări cu soare.

Eu îi privesc cum pleacă stoluri
Și mă cuprinde un fior
Și știu că-n recile anotimpuri
De ei mă va cuprinde dor.

Privind așa la viața lor
Eu pot să zic c-am învățat
Că pot fi bun și-ascultător
Și să mă port civilizată.

PĂSĂRILE

ÎNTREBARE

Din zările îndepărtate,
Se văd stoluri ce apar
Să vestească primăvara
Începutul de an.

Peste tot e gălăgie
Glasuri noi se tot aud!
Larmă mare pretutindeni
Primăvară, bun venit!

Rândunelele, cocorii,
Berzele și alte stoluri
Toate iarăși au sosit
Primăvara au vestit.

*BURNAR GABRIEL DANIEL
CLASA A II-A B
S.A.M.-SĂCEL, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CHINDRIȘ MARIA*

„- Spune-mi, dragă rândunică,
Iute, veselă și mică,
Pe unde-ai umblat
De când ai plecat?”

„- În lumea întregă,
Fetița mea dragă.
Razele de soare
M-au purtat în zare,
Până am aflat
Alt loc minunat,
Ca să nu tot strig
Că îngheț de frig...”

*MARȚEAN CAMELIA
CLS. A II-A
ȘCOALA „DAVID PRODAN”
CLUJ-NAPOCA, JUD. CLUJ
INST. POPA-STOICAN FELICIA*

PĂSĂRI CĂLĂTOARE

Îndrăgesc răsăritul de soare
Îndrăgesc păsările călătoare.
Privesc la lună și stele
Și la zborul de rândunele.

Rândunelele-n stol zboară.
Știind că acum e primăvară
Prin câmpiile-nverzite
Fluturii trec înainte.

Flori și păsări pe câmpii,
Gândăcei și noi, copii!
Soarele blând peste ogoare
Asta-i primăvara oare?

*PETER IOANA
CLASA A II-A B
S.A.M.-SĂCEL, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. CHINDRIȘ MARIA*

LEGENDA BUFNIȚEI

A fost o zi călduroasă de primăvară. E seară. Mă plimbam prin pădure și dintr-o dată s-a auzit un zgomot .

Mă uitam pretutindeni dar nu vedeam nimic: doar doi ochi înfricoșători. Ei se uitau spre mine. S-a auzit o mișcare pe o creangă de copac. Îmi era frică dar m-am dus la creanga aceea. Atunci am văzut o bufniță. Mă privea. Este prima dată când am văzut o bufniță. Și... nu era una obișnuită! Era una care vorbește. Ea m-a întrebat:

- Ce te holbezi, flăcăule?

- Cum, poți vorbi?

- Pot vorbi doar cu cei care nu se sperie de mine. Am simțit că tu ești un băiat curajos.

- Am înțeles, doamnă bufniță. Cum de vorbești?

- Totul a început când, îmi plăcea să mă plimb prin pădurile cele mai înfricoșătoare și întunecoase. M-am oprit lângă un copac foarte înalt. Am auzit că era un copac fermecat. Eu l-am întrebat, în limba mea, dacă îndeplinește dorințe. El a spus:

- Dacă ai ajuns până la mine meriți să ți se îndeplinească una. Ce dorești?

- Tuturor le este frică de mine. Mă simt singură. Vreau să pot vorbi cu oamenii!

- Dorința ta se va îndeplini. Dar ține minte: doar cu aceia poți să vorbești cărora nu le este frică de tine.

- Mulțumesc, mărite copac !

Așa se face că pot vorbi cu tine acum.

Se făcu dimineață. Ea dispăru ca prin farmec. A fost un... vis ciudat!

*ANGHELESCU RAUL
CL. A III-A
ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”
ALBA IULIA, JUD. ALBA*

BUCURIA ÎNARIPĂRII

Încă de mic copil am o admirație pentru vietățile care zboară. Cel mai mult m-au impresionat sticleții prin ținuta lor elegantă și coloritul lor luat parcă de la florile peste care zboară în zilele însorite de vară. „Sunt ca niște petale zburătoare”, îmi ziceam eu. Eram stăpânit de dorința de a zbura și eu și acest lucru mă făcea să visez cu ochii deschiși.

Într-o zi târzie de primăvară, după un ropot puternic de ploaie, apa se adunase pe stradă în băltoace murdare. Mergând spre casă văzusem într-o baltă, luptându-se disperat să dea din aripile-i ude pentru a zbura un puișor de sticlete. Probabil o pală răutăcioasă de vânt îl lovise și îl

împinse acolo. M-am repezit și l-am luat în palmă. Era ud learcă. Îl țineam în palma întinsă ca soarele să-l usuce și el să-și poată continua zborul atât de minunat. Era un adevărat prințisor al văzduhului.

Încet, încet se dezlipi de palmă dând cu eleganță din aripi. Zbură puțin prin preajma mea și apoi ca printr-o minune mi se așeză pe umăr și începu să-mi șoptească:

— Îți mulțumesc, copile bun! Mi-ai salvat viața. N-am să te pot răsplăti altcumva decât să-ți împlinesc pentru o zi visul pe care-l ai tu atunci când ne privești pe noi, păsările, zburând.

Culmea, a doua zi dimineată deschisei ochii și... minune! Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Mă privii și nu eram eu, cel care mă știam. Aveam aripi! Eram un sticlete! Gândul că eram atât de mic și trebuia să înfrunt atâtea mă îngrozi, însă bucuria că puteam să zbor liber mă inundă dându-mi avânt aripilor.

VICOL CLAUDIU, CLASA A III-A B

ȘC. CU CLASELE I-VIII VOLOVĂȚ, JUD. SUCEAVA

ÎNST. LEVIȚCHI ANGELICA NICOLETA

MĂREȚIA ZBORULUI

O broscuță se tot gândea cum să scape de anotimpul rece, așa cum scapă unele păsări, plecând în țări mai calde. Se împrieteni cu niște rațe sălbatice care își petreceau vara în aceleași ape, dar toamna plecau spre niște locuri mai prielnice.

— Vino și tu cu noi, i-au spus rațele.

— Aș veni, dar eu nu am aripi ca voi.

Așa era, broscuța nu era dintre acelea care să se descurajeze de la prima piedică, se gândi și se tot gândi, până când îi veni o idee salvatoare.

— Am găsit! Voi zbura și eu numai să găsesc înțelegere la prietenele mele, rațele.

A vorbit cu două dintre rațe și ele au fost de acord să o ajute. Au adus o trestie solidă din baltă, iar broscuța le instrui:

— Una dintre voi va lua în cioc un capăt al trestiei, iar cealaltă celălalt capăt. De mijloc mă voi atârna eu, ținându-mă cu gura de trestie și așa vom zbura toate trei. Nu-i așa că e o idee ingenioasă?

— Genială, pornim chiar acum. Și la primăvară ne întoarcem iarăși aici.

Zburau vesele peste ape și munți, peste sate și orașe. Trecând pe deasupra unui sat mulți trecători ridicau privirile și se minunau. Cineva de jos zise:

— Ce minunat! Cine o fi avut așa o idee?

Broscuța auzind se umplu de mândrie, se simți extrem de importantă încît nu o răbdă inima să nu se laude și să zică tare:

— Eu...

Se gândise ca nu cumva să creadă cineva că a fost ideea rațelor care erau pentru ea doar două simple și proaste rațe sălbatice. Dar în clipa în care deschise gura și abia avu timp să zică „eu” fără a mai apuca să adauge: „A mea a fost ideea atât de genială.”, se simți desprinsă de trestie și căzu în gol risipindu-se împreună cu gându-i disprețuitor.

IONESI EMILIA, CLASA A III-A B

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII VOLOVĂȚ, JUD. SUCEAVA

INST. LEVIȚCHI ANGELICA NICOLETA

COCOSTÂRCUL

Peste vârfuri,
Peste case,
Cârduri mari,
Nu prea voioase,
Obosite zboară
Și ne-aduc iar
Primăvară!
Își fac cuibul
Lângă ape
Ca să stea într-un
Picior
Și să caute-n izvor
O broscuță,-un șerpișor!

*BUCUREL BIANCA-MIHAELA, CLASA A III-A
ȘCOALA „ȘTEFAN LUCHIAN”- MOINEȘTI,
JUD. BACĂU
ÎNV. VIOREL CARP*

REVEDERE

La bunica mea,
În curte,
A sosit iar rândunica.
De cu zori și până-n seară,
Cât e ziua,
Zboară, cară și repară
Cuibul cu mult zor.
Și ... mister,
Când totu-i gata
În culcușul cel de lut
Nu e doar o păsărică,
Două-s, pe cuvânt!
În căsuța lor de humă
Oună or să pună.
Iar la vară,
La bunica,
De sub streășina cea veche,
Va zbura spre țări mai calde
Încă o pereche!

*DORU DIANA-MARIA, CLASA A III-A
ȘC. „ȘTEFAN LUCHIAN”- MOINEȘTI, BACĂU
ÎNV. VIOREL CARP*

MĂIASTRA

Din zarea mare și albastră
Coboară-n zborul liniștit
O mică pasăre măiastră
În coloritul de granit.

Se-așază mândră pe o creangă
În arborele-nmugurit,
Trimite sunete spre slavă,
Mesajul ferm de bun găsit.

Începe cântul bucuriei
În triluri vesele codat,
Măiastra e privighetoarea
Și-n parc pe toți ne-a adunat!

*ADAM VLAD-EDUARD, CLASA A III-A
ȘC. „ȘTEFAN LUCHIAN”- MOINEȘTI
JUD. BACĂU
ÎNV. VIOREL CARP*

RÂNDUNICA

Iată, primăvara vine,
Tu apari din țări străine,
Ești roșcată sub bărbuță
Și ai coada-n furculiță!

Rândunică, rândunea,
Tu bați la fereastra mea
Și m-anunți că-n toată țara
A sosit iar primăvara!

Sub o streășină de casă,
Rândunică mătașoasă,
Vrei un cuib să pregătești
Oună mici ca să clocești.

Când puii vor apărea
De ei grijă vei avea
De cu zori și până-n seară,
Până veți pleca din țară.

*LUPU COSMIN-IOAN, CLASA A III-A
ȘC. „ȘTEFAN LUCHIAN”- MOINEȘTI, BACĂU
ÎNV. VIOREL CARP*

PĂSĂRILE CĂLĂTOARE

Păsări multe călătoare
Au început acum să zboare
În stoluri mari de câte zece
Nici chiar vântul nu le-ntrece.

S-au întors din depărtări
Ca să ne-aducă urări
De belșug și bucurie
În primăvara ce-o să vie.

Copii, veniți să le privim
Înapoi în țară să le primim
Pentru că împreună cu ele vor aduce
O primăvară caldă și dulce.

*POP ȘTEFAN LUCIAN
CLS A III-A A
ȘC. DE ARTE ȘI MESERII, VIȘEU DE JOS
JUD. MARAMUREȘ*

PUIȘORII

Sus în deal o rândunică
Avea-n cuibu-i patru pui
Și ținea la ei sărmana
Ca la chipul soarelui.

De cu zori pornea mereu
Și-aduna boabe cu greu,
Ca să aibă-n cuibușor
Hrană pentru puișori.

Puișorii au crescut
Și să zboare-au început.
Mama-i ajuta mereu
Fiindcă începutu-i greu.

Când sosi toamna cea rece
Se pregăteau ca să plece.
Și-au zburat cei patru pui
În înaltul cerului.

*PINTEA ALEXANDRA
CLASA A III-A
ȘC. CU CLASELE I-VIII BOTIZ JUD. SATU MARE
ÎNDRUMĂTOR: INST. VELIȘCA ILEANA*

RÂNDUNICA

Era o zi răcoroasă, dar senină de toamnă. Eu și prietenul meu Adi am ieșit la o plimbare, bucurându-ne de razele luminoase ale soarelui de toamnă.

Deodată, din văzduh, s-a auzit zarvă mare. Cerul era plin de rândunele care zburau în cercuri, apoi s-au grupat în stoluri și, încet, încet, s-au pierdut în zarea îndepărtată.

- Au plecat rândunelele, am spus eu cu tristețe.
- Nu fi trist, se vor întoarce la primăvară! m-a liniștit Adi.

Deodată am auzit un ciripit slab. În fața noastră o rândunică se zbătea la pământ. Se rănise la aripă, sărăcuța. Am luat-o acasă, am hrănit-o, i-am pansat rana și-am îngrijit-o cu dragoste timp de o săptămână. Când i-am dat drumul, a făcut un cerc în jurul nostru, apoi a dispărut în zare.

Eu și Adi am zâmbit fericiți. Eram mândri de fapta noastră.

A trecut toamna și a venit iarna cu drumuri troienite și copaci de cristal. Eu și Adi ne gândeam mult la rândunica noastră. Speram să fi ajuns cu bine în ținuturile mai calde și ne întrebam dacă își mai amintește de noi.

A trecut și iarna. Razele calde ale soarelui mângâiau pământul. Într-o dimineață ne-a trezit un ciripit vesel la fereastră. Am sărit amândoi din pat.

- E rândunica noastră! a exclamat Adi.
Am deschis fereastra și am întins mâinile. Rândunica s-a așezat pe palmele mele.
- Te-ai întors acasă, am șoptit eu, mângâind-o cu blândețe.
- Și nu ne-ai uitat, a completat Adi.

Rândunica ne privea cu ochii ei mari ca două mărgele, în care citeam recunoștința. De atunci, în fiecare an, rândunica ciripește la geamul nostru, vestind primăvara.

*CÂMPAN TUDOR, IVAN ADRIAN
CLASA A III-A B
ȘC. CU CLASELE I-VIII NICOLAE IORGA
BAIA MARE, MARAMUREȘ*

PASĂREA ȘI PUIUL

Pe miresele primăverii multe păsări înoată pe cerul albastru, strălucitor ca izvorul care curge și se lovește de stâncile nemișcate de mulți ani uitați în albumul păsărilor cu amintiri.

Una era o păsărică mică care sta cu privirea rătăcită în zări până când o porumbiță s-a îndurat și a venit la ea. Când soarele și-a pus straietele de noapte și a lăsat ca luna să vegheze peste ele porumbița a auzit niste zgomote ciudate. S-a dus să se uite la micul ghemotoc speriat de luna cea mare și scânteietoare. Ea l-a liniștit spunându-i că din lună mama lui îl privește continuu și că ea a avut grijă să îl găsească și să îl aducă în privirile luminoase ale stelelor care la miezul nopții, când luna le dă puteri magice se prefac în cele mai delicate apărătoare ale puișorului.

Soarele iar s-a aratat și a ochit cu privirea iarba verde decorată cu flori de primăvară. Vântul bătea încetșor și privea fericirea puișorului care a ieșit iar la căldura soarelui dorindu-și să crească cât mai mare.

*BÎRLE MARA STEFANIA
CLASA A III –A A
ȘCOALA CU CLS. I-VIII NR. 18 BAIJA MARE
JUD. MARMAUREȘ
INST. PORUMB DORINA*

O INIMĂ MARE

Era o zi frumoasă de vară. Soarele ardea fierbinte topind parcă totul în jur. Natura rămase nemișcată sub razele lui fierbinți. Câțiva copii se jucau în mijlocul unui câmp, făcându-i parcă în ciudă soarelui. Probabil acesta se aștepta ca ei să se ascundă, undeva la umbra unui copac. Dar aceștia nici vorbă. Își continuau nestingheriți jocul.

Joaca lor fu întreruptă brusc de un zgomot. Copiii se opriră din joc. Un țipăt disperat de pasăre le răsună în urechi. Nu știau de unde se aude. Auziră din nou țipătul. Își dădură seama că pasărea era undeva la marginea câmpului, pe malul râului ce străbătea satul. Ancuța se apropie de locul din care se auzea pasărea. Văzu acolo un pui de prepeliță. Era rănit la o aripioară. Având o inimă mare, aceasta nu se îndură să lase pasărea. O luă cu grijă în mână și o duse acasă. Era fericită și tristă în același timp. Toată lumea cu care se întâlnea o întreba curioasă ce are în mâini. Nu vroia să le spună. Îi era frică să nu-i fie luată. Ajunsă acasă îi îngrijii aripa bolnavă cu multă dragoste. O ținea în hambar, având grijă să nu-i lipsească mâncarea și apa. Timpul trecu cu repeziciune, iar mica păsărică se făcu bine. Într-o zi încercă să zboare, iar Ancuța văzu cu uimire că prietena sa are din nou forța să zboare. Mulțumindu-i parcă prin rotirile repetate pe deasupra capului său, prepelița își luă tăcut la revedere. Ancuța o urmări până când aceasta se pierdu în văzduh.

Bucuria din ochii puiului de prepeliță atunci când zbură îi umplu sufletul mare al Ancuței. Din ziua aceea rămase pentru prietenii ei drept fata cu inima cea mai mare din lume.

*NECHITA SIMION
CLASA A III-A A,
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII NR. 18 BAIJA MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. PORUMB DORINA*

PASĂRE DE CATIFEA

Pasăre de catifea
Spune-mi, unde-i țara ta?
Înspre sud, sau înspre nord?
Zbori pe ceruri, treci pe pod?
Unde-s puii-mai spre sud?
Le-ai pus jucării în cuib?
Le coși aripi, bumbi de soare,
Să învețe ca să zboare?
Dimineața, când se scoală,
Pe ciocuri cu ce se spală?
Ce le pui în castronaș,
Unt, dulceață, miere, caș?
Îi hrănești cu găze, vis,
Le țeși drum spre Paradis?
Draga mea de catifea,
Doar aici e țara ta!

*SCRIBAN ALEXANDRA
CLASA A III-A B
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII
„IOAN BĂNCESCU” ADÂNCATA
JUDEȚUL SUCEAVA
PROF. LUCIAN IONIȚĂ*

RÂNDUNICA

Rândunica cea voioasă
La noi iarăși a sosit
Și prin ceruri, bucuroasă
Strigă: „Bine v-am găsit!”

Sub streășina casei mele,
E un cuib de rândunele.
Rândunica cea frumoasă
Așteaptă pui să-i iasă.
Rândunelu-i mândru tare
Și-aduce la pui mâncare.

Dar, azi-noapte, pe furtună,
Mărul meu din bătătură-
S-a rupt o creangă din el-
Și-a căzut pe rândunel.
L-a lovit la aripioară
Și n-a mai putut să zboare,
Iar acum rândunica
Supărată-i, mititica...

*MAGDĂU MARIA GEORGETA
CLS. A III-A B
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII SĂCEL
ÎNV. TOMOIAGĂ DOINIȚA
LOC. SĂCEL
JUD. MARAMUREȘ*

APĂRĂTOAREA PLANETEI

Păsărica cea micuță
apără copacii pentru
noi, care distrugem
planeta, ea încearcă
să o apere, planeta, chiar
de noi credem că păsărica
e doar păsărică, dar ea e mai
mult, ea planeta o ocrotește.

Când noi o distrugem,
ele încearcă să o facă la
loc. Noi le distrugem. Păsărica
face ce poate ca să o apere,
dar ea nu reușește pentru
că oamenii tot o distrug-
planeta.

*ȘUȘCA IONUȚ BOGDĂNEL
CLS. A III-A B
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII SĂCEL
ÎNV. TOMOIAGĂ DOINIȚA
LOC. SĂCEL
JUD. MARAMUREȘ*

PĂSĂRILE CĂLĂTOARE

Când bate vântul rece tare
Și florile se ofilesc,
Se-adună păsările călătoare
Spre țările calde pornesc.

Trec stolurile rând pe rând,
Printre nori și prin ceață
Peste oceane trecând
Ca să găsească altă viață.

*MAGDĂU MARIA ANCUȚA
CLS. A III-A B
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII SĂCEL
ÎNV. TOMOIAGĂ DOINIȚA
LOC. SĂCEL
JUD. MARAMUREȘ*

RÂNDUNICA

Primăvara când apare,
Tu te întorci din depărtare.
Și te văd zburând în zare,
Prin păduri, peste hotare,
Cum te-ntorci la cuibul tău,
Unde tu revii mereu.
Casa să ți-o reinnoiești,
Puișorii ca să-i crești,
Lucruri bune să-i înveți
Și toamna, tu iarăși pleci.

*BURNAR DANIELA GEORGIANA
CLS. A III- A B
ȘCOALA DE ARTE ȘI MESERII SĂCEL
ÎNV. TOMOIAGĂ DOINIȚA
LOC. SĂCEL
JUD. MARAMUREȘ*

CÂNTĂREȚII PRIMĂVERII

Te trezesc de dimineață
Primăvara când o rază
Lin pătrunde pe fereastră.

Cântă bine și frumos
Zboară sus și măiestros
Nu sunt cine știe ce
Sunt doar păsărelele.

Știu să cânte și să zboare,
Să danseze pe sub soare,
Ele-ți cântă și te-ncântă
Cât e primăvara lungă.

*NIȚĂ ALEXANDRA
CLASA A III-A A
ȘCOALA CU CLS. I-VIII „NICOLAE IORGA”
BAIA MARE, JUD. MARAMUREȘ
INST. PETREAN RAMONA OLIVIA
INST. TĂMĂIAN DELIA DIANA*

RÂNDUNICA

Într-un timp o rândunică
Avea în cuib șase pui
Și grija de ei sârmana
Să se facă mari și vioi.

Și n-a fost mai mândră mamă
Decât ea-ntre rândunici,
Când văzu într-o zi
Că puii se făcuseră voinici.

Rândunica istovită
A căzut în cuib bolnavă
Și-a rugat pe fiecare
Să-i aducă șase boabe.

Ascultând cuvântul mamei,
Au zburat cei șase pui
Însă, fiecare avea nădejdea
Că aduce celălalt.

N-a mai adus niciunul bobul
Și uitata mucenică
A murit atunci de foame
Cea mai scumpă rândunică.

*PĂȘCUȚĂ OANA
CLASA A IIIA D
ȘCOALA “NICOLAE IORGA”,
BAIA MARE, JUD MARAMUREȘ
ÎNV. CARMEN POP*

RÂNDUNICA

În revărsat de zori,
Rândunica se vede prin nori.
Melodia ei frumoasă
Se aude la bunica la fereastră.

Săgeată e,
Cochetă nu e,
Jucăușă foarte
Se vede prin glastre.

Deoarece mititică e,
Zboară repede.
Gingașă și drăgălașă,
Se vede la bunica la fereastră.

*BILȚ NARCISA
CLASA A III-A A
ȘCOALA CU CLS. I-VIII „NICOLAE IORGA”
BAIA MARE, JUD. MARAMUREȘ
INST. PETREAN RAMONA OLIVIA
INST. TĂMĂIAN DELIA DIANA*

BARZA

Berzele sunt ca niște stele,
Care aduc primăvara cu ele.
Berzele sunt prevestitoare,
Ale primăverii doritoare.

Berzele aduc primăvara,
Primăvara-n toată țara,
Berzele albe, păsări dalbe
Primăvara aduce vremuri calde.

*RUSU MARIA
CLASA A IIIA D
ȘCOALA “NICOLAE IORGA”,
BAIA MARE, JUD MARAMUREȘ
ÎNV. CARMEN POP*

LEGENDA PĂȘĂRILOR CĂLĂTOARE

Înainte ca regulile lumii să fie stabilite, era o armonie pe pământ pe care azi nu o mai întâlnim.

Se spune că atunci fiecare anotimp avea un duh al său care-l conducea, desigur, că iarna avea duhul ei. Într-o zi Duhul Iernii se hotărî să învețe să cânte, cu toate că nu putea, era prea rece, totuși se încapățâna și ceru ajutorul păsărilor, le ruga pe ele să-l învețe să cânte.

După lungi încercări eșuate, păsările încercau să-i explice că nu-i posibil să învețe să cânte, dar să nu se întristeze căci are calitățile sale, pe care alții nu le au și că nu trebuie să ia daruri de la alții.

Faptul că nu putea să cânte îl întrista foarte mult pe acest Duh al iernii și neputând suferi cântecul păsărilor, hotărî să le alunge, căci invidia pusese stăpânire pe el. În cele din urmă păsările au fost nevoite să plece în alte ținuturi unde vremea era mai caldă, deoarece iarna le îngheța și astfel puteau muri de frig.

CHIRIAC MARINA

CLS .A III-A

ȘCOALA CU CLS. I-VIII SLĂVENI, JUD. OLT

INSTIT. ANDREI DOINA MARIA

LEGENDA RÂNDUNICII

Se spune că, pe când era copil, Mântuitorul Iisus era tare bun cu toate viețuitoarele, fie ele cât de mici.

Într-o zi, pe când avea numai câțiva anișori, stătea pe malul unei ape și se juca cu malul moale, modelând din el mici păsărele, pe care le așeza apoi să se usuce la soare.

Trecând pe acolo un fariseu rău la suflet și vrând să râdă de copilul ce se juca atât de cuminte, a vrut să lovească păsările de lut cu piciorul .

Văzând ce vrea să facă, într-o clipă Iisus a lovit pământul cu palma Lui cea mică, dintr-o dată, păsările au prins viață și și-au luat zborul, ciripind vesele și jucăușe.

Fariseul a rămas uimit, nemaștiind ce să facă!....

Așa au apărut rândunelele, dar mai întâi ele nu aveau pene negre.

Treizeci de ani mai târziu, când Mântuitorul se afla răstignit pe Cruce, micile păsări nu l-au uitat pe Cel ce le-a dat viață și, venind și așezându-se pe brațele crucii și pe capul și pe umerii lui Iisus, încercau să smulgă cu cioculețele lor mici ghimpii din cununa de spini a Mântuitorului, măcar cu atât să-i îndulcească chinul Celui ce nu greșise niciodată nimănui.

În clipa în care Mântuitorul a murit, de durere, rândunelele au îmbrăcat mantia lor neagră, de doliu și așa au rămas până în zilele noastre, păsări binecuvântate de Dumnezeu și iubite de oameni.

NICA ELENA ROMINA

CLS .A III-A

ȘCOALA CU CLS. I-VIII SLĂVENI, JUD. OLT

INSTIT. ANDREI DOINA MARIA

PASĂREA MĂIASTRĂ

Demult, demult, pe când erau prinți și prințese și locuiau în palate, trăia o pasăre frumoasă ca albastrul nesfârșit al cerului.

Pasărea avea puteri tămăduitoare și vindeca toate rănilor oamenilor. Avea un suflet mare!

În loc de ochi purta diamante, penele îi erau făcute din aur, iar aripile-i erau bătute în pietre prețioase. Când zbura, lăsa în urma ei un curcubeu al fericirii.

Dar, din păcate, un lacom prinț o găsi și o împrușcă. Atunci ea se transformă într-un spirit.

Și acum ea mai trăiește doar în sufletele copiilor ce fac fapte bune.

CHIVEREANU RADU

CLASA A III-A A

ȘCOALA NAȚIONALĂ O. IORGULESCU

CÂMPULUNG MUSCEL, ARGES

INST.VOICULESCU SIMONA ELENA

PRIMĂVARA

Primăvara însorită
A adus cu pas vioi
Floricele colorate,
Triluri vesele-n zăvoi.

În văzduhul azuriu
Se zăresc cocorii-n zbor,
Și cu foșnet de mătase
Se coboară pe ogor.

Rândunelele se-ntorc
Din îndepărtata zare,
Și spre cuiburi se îndreaptă
Făcând hărmălaie mare.

De prin copacii înfloriți
Se-aud glasuri mii și mii,
Iar sufletele se vor umple
De speranțe și multe bucurii.

*ASOLTANEI MARIA
CLASA A III-A B
ȘC. NR. 189 „ALEXANDRU ODOBESCU”
SECTOR 4, BUCUREȘTI
INST. IUGA DANIELA*

PASĂREA COPILĂRIEI

Nu o pot descrie în cuvinte pentru că nu am văzut-o niciodată, dar știu că e pasăre.

Când cântă înseamnă că un copil s-a născut. Îi place să cânte. Din cuibul ei pleacă noaptea somnul, bun și cald ca mirosul de pâine.

Când zboară, aripile împart timpul în două: astăzi și mâine. Unde locuiește ea locuim și noi, dar țara noastră nu este și a ei.

Dacă își întinde aripile, îmbrățișează tot pământul și râde, iar copiii sunt în recreație.

Toate culorile cunoscute sunt în ochii ei, iar cele necunoscute asteaptă să fie pictate de un copil isteț, la ora de desen.

Noaptea zburăm împreună în aventuri nemaivăzute. De sus pământul este mic și rotund ca un măr.

Dimineața îmbrățișează iar pământul. Este pasărea copilăriei.

*POPESCU VLAD
CLASA A III-A A
ȘCOALA NAȚIONALĂ O.IORGULESCU
CÂMPULUNG MUSCEL, ARGEȘ,
INST. VOICULESCU SIMONA ELENA*

COPĂCELUL ȘI VRĂBIUȚA

E vară. Soarele, cu discul său roșu, arde cu putere.

În grădina școlii, un copăcel își clătina crengile sub ușoara adiere a vântului. O vrăbiuță se așează din zbor pe o ramură.

- Bună ziua, copăcel drag! Ce mai faci? Au mai venit copiii să te ude?

- Bună să-ți fie inima! Au venit, au venit! Deși este vacanță, micuții nu m-au uitat. Mă ajută să nu mă usuc de tot până la toamnă. Au venit cu gălețele pline cu apă și mi-au răcorit rădăcinile. Este atât de cald! Ascunde-te și tu printre frunzele mele ca să poți rezista. Măcar atât pot face pentru tine, să-ți mulțumesc pentru cântările tale măiestre.

Au trecut zilele de cuptor ale verii. A venit toamna. Bătrânii arbori și-au îmbrăcat veșminte arămii. Copăcelul, în primul său an de viață, era trist.

- M-au părăsit toți cântătorii. Am rămas singur. Deși a început școala, ploile și frigul îi țin pe copii departe de mine.

- Nu mai plânge! Eu am să-ți fiu alături, se auzi ciripitul firav al vrăbiuței.

- Cum? Tu nu ai plecat cu suratele tale? Cum ai să rezști gerului aspru al iernii?

- Vrăbiuțele rămân aici în timpul iernii. Copiii care te-au îngrijit pe tine au pregătit pentru noi căsuțe și abia aștept să ne pună la ferestre semințe hrănitore. Dragostea lor o să ne țină în viață pe amândoi.

Cei doi prieteni se pregăteau să înfrunte iarna liniștiți.

*GUȘE ANA-MARIA
CLASA A III-A B
ȘC.NR. 189 „ALEXANDRU ODOBESCU”
SECTOR 4, BUCUREȘTI
INST. IUGA DANIELA*

BARZA

Este duminică. O zi de primăvară. Afară este călduț și adie un vânticel plăcut. Berzele au venit din țările calde. Una s-a așezat în teiul din fundul grădinii, aproape de lac.

Am urmărit-o aducându-și bețe și paie, pentru cuibul pe care l-a clădit cu măiestrie. Când a fost gata, barza a depus mai multe ouă, apoi le-a clocit și nu s-a mișcat mult timp de acolo. După câteva săptămâni, din ouă au ieșit trei pui gălăgioși. Mama îi hrănea împreună cu tatăl lor.

Au crescut și mama i-a învățat să zboare. Zburau ușor până la lac, unde se hrăneau cu peștișori și broscuțe, apoi se odihneau în iarba de pe malul lacului, stând într-un picior. Erau frumoși stând așa și aranjându-și penele!

Mama le-a spus:

- Copiii mamei, fiți atenți cum zburăți, să nu vă prindă uliul! El este stăpânul cerului pe aici.
- Vom avea grijă, mamă! Nu l-am văzut pe aici.

A trecut vara și toamna s-a apropiat cu ploii și vânt rece, iar berzele se pregăteau să migreze în țările calde. Într-o zi, nu le-am mai văzut. Mi-a părut rău că au plecat, dar le aștept la anul.

MUREȘAN BOGDAN

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

PĂSĂRELELE

În codrul înverzit

Păsărele au sosit,

Stau pitite printre ramuri

De diferite neamuri.

Rândunica cea voioasă

S-a întors din nou acasă,

A găsit cuibul stricat

S-a apucat și l-a reparat.

MARIAN ANDREEA

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

RÂNDUNICA

Primăvara a sosit!

Mare veselie!

Toți copiii au ieșit

Pe deal și pe câmpie.

Iar copiii au văzut

Stol de păsărele

Și aproape n-au crezut

Că sunt rândunele.

Ei în cor au strigat:

„Rândunele, rândunele!”

Pe toți i-a bucurat

Sosirea acestor păsărele.

Ele-n zbor s-au îndreptat,

Cuibul să își construiască.

Iar copiii au plecat,

Bucuria cu părinții

S-o împărtășească.

DOBRA BEATRICE

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

RÂNDUNICA

Rândunică, mititică

Te-ai întors în țară

Și-ai adus cu tine

Mult dorita primăvară.

- Cum de n-ai uitat

Locul unde-ai stat

Cuibul tău de mică,

Dragă rândunică?

- N-am putut uita

Că e țara mea.

Aici m-am născut

Și-aici am crescut.

FEURDEAN ANDREI

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

CĂLĂTORIE SPRE... PRIMĂVARĂ

Odată, când iarna conducea...era totul alb. Păsărelele plecaseră de teamă că vor îngheța. Peste trei luni, păsărelele s-au hotărât că este timpul ca primăvara să conducă. S-au gândit și... s-au gândit la o țară unde o vor găsi pe doamna Primăvară.

Au mers într-o mică țărișoară unde era o domnișoară tristă rău. Păsărelele rosteau în cor:

- Cine ești? Cum te numești?
- Eu sunt Toamna, anotimpul cel mai trist!
- Aaa ! Tu ești prietena noastră, Toamna! Nu te-am recunoscut! Ai îmbătrânit!
- Da! Zilele trec și eu îmbătrânesc! Voi ce faceți, dragi păsărele?
- Noi căutăm primăvara să o punem la conducere!
- Ooo! Bine faceți!
- Mulțumim, doamnă Toamnă! Noi ar trebui să plecăm. La revedere!

Și au plecat. Mergeau spre altă țară cu zborul lor cu foșnet de mătase. Aveau un zbor moale, fiindcă erau tare obosite. Au mers și au mers până ce au găsit o doamnă foarte strălucitoare, atât încât păsărelelor le lăcrimau ochii. Ele au rostit:

- Cine ești? Cum te numești?
- Eu sunt primăvara, anotimpul cel mai îmbobocit! Eu sunt și fiica verii.
- Da! Da! Este primăvara ! ciripeau păsărelele bucuroase. Ne vei ajuta să scăpăm de iarnă ?
- Credeți că e timpul meu, la voi în țară?
- Da! Da! Da! au ciripit păsărelele deodată.
- Bine, am să vă ajut!
- Mulțumim, dragă Primăvară!

O lumină orbitoare apără dintr-o dată. Era vara, mama Primăverii. Ea spuse fericită :

- Draga mea fiică, ai crescut și se pare că aceste minunate păsărele îți dau ție misiunea de a salva țara lor de cumplita iarnă!

- Bine, mamă, așa voi face!

Au plecat cu primăvara pe aripi. Când a ajuns primăvara, iarna instantaneu s-a... topit. Bucurie mare peste țară!

De atunci primăvara a început. Păsările începeau să-și construiască cuiburile, iar natura înflorește!

Mica ciocârlie cu pene pestrițe își vizita îndrăgitul ei soare. Modesta privighetoare își începe cântecul neîncetat. Mica mamă gălăgioasă își face cuibul la un țaran pe casă. E rândunica. Barza, pescarul cu cuib pe stâlpi își înmoaie ciocul în baltă.

A fost un an minunat! Ei au trăit liniștiți până când iarna a pus iar stăpânire pe țară.

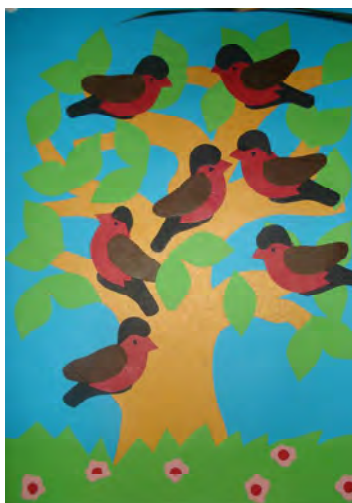
GAVRILĂ RAREȘ

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

VESTITORII PRIMĂVERII

Natura a înverzit
Rândunica a sosit.
Ea primăvara vestește
Și vremea se încălzește.

Păsările vin în cârduri
Înapoi la casa lor.
Ele vin cu bucurie
Și fac multă gălăgie.

Toate, toate au ajuns,
Toate, toate-s fericite
Și încep să facă cuiburi
Unde își vor crește puii.

Cucul și cu ciocârlia
Mierla și privighetoarea
Încă-și caută copacul
Unde vor cânta tot anul.

Sus pe casa bunicuței
Și-a făcut și barza cuib.
Ea așteaptă de acum
Să mai facă și alți pui.

Au găsit toți câte-un loc
Nu-s amestecați deloc,
Toată lumea-i fericită
Vremea este însorită
Natura nu-i mai amorțită.

ARGEȘAN CRISTINA

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

ÎNV. OLTEAN CORINA

RÂNDUNICA

Este sâmbătă. Sunt la bunicii mei de la Poiana. Astăzi, vechea rândunică și-a regăsit cuibul. Niciodată nu am înțeles cum, de fiecare dată, știu să se întoarcă în același loc. Bunicul îmi spunea adeseori ce mamă bună este pentru puii ei.

În fiecare dimineață mă trezeam devreme, în ciripitul gălăgioaselor rândunele care veneau și plecau cine știe unde. Am surprins-o de câteva ori cum aducea mâncare puilor ei care făceau și mai mare gălăgie. După ce au învățat să zboare s-au luat la întrecere în jurul casei. Mici, negre, cu coadă despicată zburau făcând curbe bruște într-un joc amețitor. Când li le făceau sete zburau razant cu apa, luând câte un cioc de apă.

Când o să vină toamna, odată cu plecarea lor, o să-mi fie dor de ciripitul rândunecelor.

VINȚAN IOAN

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

INV. OLTEAN CORINA

RÂNDUNICA

Zilnic, către dimineață
Ciripește la fereastră,
Rândunica cea voioasă
De curând întoarsă acasă.

Se sucește, se-nvârtește
Cuibul de și-l pregătește.
În curând o să apară
Puișorii mici de ceară.

Să le-aducă de mâncare,
Să-i învețe ca să zboare,
Când vine toamna târzie
Își lasă casa pustie.

Și se duce unde-i cald
La noi vine peste-un an.
Și așa de ani de zile
Mă bucură și pe mine.

GROZA VALENTINA

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

INV. OLTEAN CORINA

RÂNDUNICA

Eram într-o vacanță de primăvară, la țară, la bunici. Stăteam pe terasă și priveam cum fluturii zburau deasupra florilor din curte. La un moment dat, au apărut în zbor păsărele drăgălașe, alb cu negru și codițele în formă de furculiță.

Se învârteau în jurul curții făcând multă gălăgie și, într-un târziu, s-au așezat sub streșina grajdului, unde se afla un cuișor foarte mic. Fiind curioasă, am întrebat-o pe bunica ce fel de păsărele sunt. Ea mi-a spus că sunt rândunele. Auzind un nume atât de deosebit am rugat-o să îmi mai spună câte ceva despre ele.

Cu un glas dulce, mi-a spus că sunt păsări migratoare care pleacă toamna târziu și vin primăvara devreme. Se recunosc după mărimea mică a corpului, culoarea portocalie din jurul ciocului micuț, burtica albă, spatele negru și codița sub formă de furculiță.

Rândunecelor le place să aibă cuibul în grajduri la grinzi sau sub streșina grajdului. Ele își construiesc, cu ciocul, un cuișor de pământ care este lipit de grindă sau peretele grajdului. Înăuntrul cuișorului își adună pene pentru a le fi cald. Ele își depun între două și patru ouă în cuib. Rândunica le clocește și într-un timp scurt, o să iasă puișorii. În jocul lor de zbor, adună musculițe cu care își hrănesc puii gălăgioși.

Le place să își crească puișorii pe lângă grajdurile oamenilor pentru că există hrana necesară și oamenii nu le alungă.

Rândunecelor îi răsplătesc pe oameni, unde locuiesc, dimineața și seara cu nenumărate cântece frumoase.

RUS ELIDA

CL. A III-A

ȘCOALA „MIHAI EMINESCU”

ALBA IULIA, JUD. ALBA

INV. OLTEAN CORINA

PERUȘUL

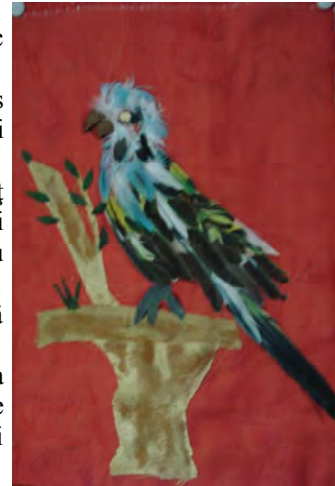
Un Peruș, venit în vacanță în România, și-a făcut cuibul într-un copac foarte înalt. El a plecat să-și facă noi cunoștințe și să-i revadă pe ceilalți prieteni.

Între timp, un om cu o drujbă a venit și a tăiat copacul. Când s-a întors Perușul, a fost foarte supărat căci atunci când s-a dărâmat copacul, s-a stricat și cuibul lui.

Un copil care a văzut toată întâmplarea, a cerut de la bunicul său un puiuț de cireș. Copilul a fugit repede în casă. A adus de acolo o căsuță mică și frumoasă, numai bună pentru o păsărică. El se apropie cu multă grijă ca să nu sperie micul Peruș, care plângea pentru că nu mai avea cuib.

După ce copilul a plantat cireșul și a așezat căsuța în el, a luat cu grijă Perușul și l-a așezat în căsuță.

După un timp Perușul și-a luat adio de la copil și-a plecat. Prietenia lor a durat însă peste ani. Copilul îl aștepta în fiecare vară. Perușul venea și-l vizita de câte ori putea, dacă nu, li se întâlneau doar gândurile lor pline de dragoste și prietenie.

ROATIȘ PAULA GEORGIANA
CLASA A III-A
GRUPUL ȘCOLAR FĂRCAȘA

POEZIE CĂTRE PĂSĂRI

Dragi prietene zburătoare,
În lume n-aveți asemănare,
Voi zburători în toată țara,
Vedeți copiii cu sănioara.

Casa este a noastră,
Natura e a voastră.
Să o păstrăm în curățenie,
Să nu avem parte de urățenie.

Draga mea privighetoare,
Ești o pasăre cântătoare.
Ești așa de talentată,
Că te admiră lumea toată.

În încheiere aș vrea să spun,
Pentru mediu sunteți un bun,
Și dacă Dumnezeu o să vrea,
Împreună mediul îl vom proteja.

ARIPA

Păsărică, păsărică
Cu o aripă lovită
Hai la mine, te-ngrijesc
Și de zbor te pregătesc!

Când vindecată vei fi
Pe mama o vei găsi
Și pe surorile tale
Prin locurile natale.

VARADY IULIA MARIA
CLASA A III-a B
ȘCOALA CL.I-VIII NICOLAE IORGA
BAIA MARE, JUD. MARAMUREȘ

PASĂREA CU PENE DE AUR

A fost odată o pasăre cu pene de aur. Pasărea cu pene de aur trăia într-o pădure. În acea pădure trăia o fetiță cu mama ei în condiții foarte grele. Fetița mergea zilnic prin pădure să strângă lemne pentru foc.

În acel timp pe acolo zbură pasărea cu pene de aur. Pasărea cu pene de aur avea o aripă frântă; trebuia să-și facă un cuib în care să clocească.

Fiindcă era bolnavă o rugă pe fetiță să o ajute la construirea cuibului. Fetița fiind hărnicuță construi cuibul. Pasărea cu pene de aur a fost foarte bucuroasă când a găsit cuibul gata. Ea făcu ouă în cuib și le cloci.

După trei săptămâni au ieșit puișorii. Puișorii s-au făcut mari cu ajutorul fetiței.

A venit toamna și pasărea cu pene de aur trebui să-și ducă puii într-un loc mai cald. Înainte de a pleca pasărea cu pene de aur o răsplăti pe fetiță pentru ajutorul dat: îi lăsă câteva pene de aur.

Fetița a vândut penele și cu banii câștigați a construit căsuțe pentru păsări. Pasărea cu pene de aur împreună cu puii ei s-au întors primăvara și nu au mai plecat niciodată de acolo.

Pasărea cu pene de aur și fetița trăiesc fericiți și acum în pădure.

ȚIBU MĂDĂLINA
CLASA A III-A A
ȘCOALA „MIHAIL SADOVEANU”
GRĂNICEȘTI, SUCEAVA

PASĂREA DE AUR

Într-o pădure se afla un castel minunat care era în întregime împodobit cu pietre prețioase.

În castelul acela locuia o pasăre cu ciocul și cu penele de aur. Pasărea era o fată de împărat care a fost vrăjită de către o vrăjitoare rea pentru că era foarte frumoasă.

Pasărea zbură toată ziua prin pădurea fermecătoare.

Lângă castel era un lac foarte frumos. Pasărea se scălda în apa cristalină alături de peștișorii aurii.

Cu timpul ea a ajuns împărăteasa păsărilor. Păsările împreună cu împărăteasa lor făceau aerul să vibreze cu cântecul lor minunat și o mulțime de fluturi multicolori zburau deasupra florilor.

Din întâmplare un biet cioban se rătăci cu oile sale prin acea pădure. Când a văzut castelul a intrat în el și a văzut pasărea de aur dormind. Atunci ciobanul vrăjit de frumusețea ei a sărutat-o și ea s-a preschimbat din pasăre într-o prințesă fermecătoare.

Ciobanul și prințesa s-au căsătorit și au trăit fericiți în palatul de cristal alături de pasărea pădurii.

ZAHARIE DAVID

CLASA A III-A A

ȘCOALA „MIHAIL SADOVEANU”

GRĂNICEȘTI, SUCEAVA

POVESTEA PĂSĂRII VORBITOARE

A fost odată o fetiță pe nume Anca. Ea a primit de la bunica ei o pasăre frumos colorată. Anca a început s-o iubească de cum a văzut-o. Ea avea mare grijă de pasăre. Îi dădea semințele cele mai bune, apă proaspătă, îi vorbea și îi cânta.

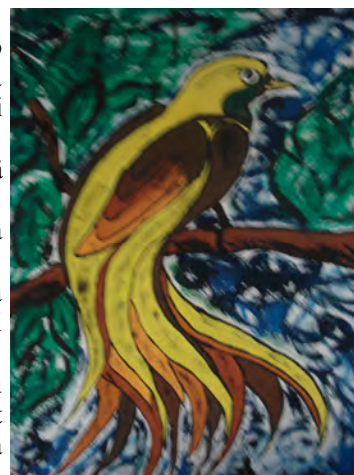
Într-o zi, pe când Anca îi cânta un cântec vesel, pasărea a început să cânte și ea. Fetița era tare fericită.

Fetița din vecini, Mara, a văzut pasărea vorbitoare și într-o zi s-a furișat și a furat pasărea Ancăi.

Anca s-a îmbolnăvit de supărare. Pasărea vorbitoare a încetat să vorbească. A pus ciocul sub aripă și suferea după Anca. Mara certa pasărea și o forța să vorbească.

Anca stătea în pat și nu voia nici să mănânce, nici să vorbească cu nimeni. Mara, văzând că pasărea nu vorbește, a deschis geamul și i-a dat drumul. Pasărea a zburat direct la Anca. Ea a fost fericită să o vadă și s-a vindecat.

Anca și pasărea erau tare fericite și în fiecare zi cântau de răsuna grădina.

MOROȘAN ANDREI COSMIN

CLASA A III-A A

ȘCOALA „MIHAIL SADOVEANU”

GRĂNICEȘTI, SUCEAVA

CUIBUL ȘI RÂNDUNICA

A sosit momentul ca rândunica să-și înceapă lungul drum către sudul însorit. Ea este foarte tristă și neliniștită pentru că știe că o așteaptă un drum atât de lung.

Cuibul rândunicii îi spune să nu plece, să nu-l lase singur. Dar rândunica tristă îi răspunde că trebuie să plece pentru că aici e frig și iarna e aproape. Pământul va fi înghețat și va muri de foame. Dar cuibul îi spune că-i va ține de adăpost să nu simtă vântul rece și o să roage pe copiii cei buni să-i presare firimituri.

Rândunica foarte supărată îi spune că vor pleca toate surorile ei și trebuie să plece și ea cu ele. Astfel ascultă sfaturile celor mai bătrâni, dar îi promite cuibului că va reveni la primăvară și îl roagă să o aștepte.

Înainte de plecare, rândunica își mai vizitează o dată locul unde și-a scos puii și apoi dispare în zare.

GAFENCU SAMUEL

CLASA A III-A A

ȘCOALA „MIHAIL SADOVEANU”

GRĂNICEȘTI, SUCEAVA

PRIETENIE CA ÎN BASME

Primăvara a sosit încetul cu încetul și vestitorii au venit, pentru a înveseli din nou natura tristă. Un băiețel, abandonat de părinții lui, se uita la păsărelele care au sosit în țara noastră și zise:

- Ce n-aș da să fiu o pasăre care curăță pomii, înveseleşte natura și care merge peste tot în lume!

În noaptea aceea, băiatul visă o preafrumoasă pasăre:

- Ești foarte frumoasă! zise băiatul.

- Mulțumesc! Și tu la fel.

- Cum aș putea să fiu și eu o pasăre ca tine?

Pasărea zâmbi și zise:

- Numai Dumnezeu știe copile. Dar mâine dimineață du-te în codrul de lângă biserica veche.

A doua zi, băiatul merse în codru. Acolo, întâlni pasărea din vis:

- Ești pasărea din visul meu?

- Da. Eu sunt. Îți este cald?

- Da. Nu am alte hăinuțe.

Pasărea îl atinse cu aripa și dintr-odată, băiatul a avut pe el haine subțiri, curate și frumoase.

- Ah! Ce frumos! Vă mulțumesc foarte mult!

Atunci, păsărica îl luă pe băiat și plecară în mijlocul codrului. Cei doi, văzură un copăcel trist și plin de omizi.

- Ce ai pățit?

- Sunt trist și sunt plin de omizi.

- Lasă că te ajutăm noi să-ți recapeți viața de basm!

Cei doi se apucară de treabă. L-au curățat de omizi, iar pasărea i-a cântat doine în timp ce băiatul a adus apă de la râu.

- Cu ce vă pot răsplăti?

- Dacă ai putea cu puțină mâncare.

Copacul, închise ochii și apăru o masă plină de bunătăți. Toți mâncară pe săturate.

Cei trei au rămas prieteni pe viață. Băiatul și pasărea au dormit în copac și s-au distrat pe cinste.

Legătura dintre oameni, păsări și natură este foarte puternică!

MARCHIȘ MARIA ALEXANDRA

CLASA A III-A

GRUPUL ȘCOLAR FĂRCAȘA

ZBURLICI

Primăvara, cea care ajută natura să-și arate frumusețile, prezintă un spectacol sublim, un spectacol de gală pentru ochi și pentru suflet. Acum totul se trezește din somnul adânc al iernii. Acest anotimp este și gazda primitoare a tuturor păsărilor călătoare care se întorc din sudul însorit la vechile cuiburi, pentru a înveseli pădurile cu trilurile lor fermecătoare.

Admir peisajul minunat al acestor prime zile de primăvară și deodată zăresc un stol de rândunele ce zboară în depărtare. Atunci, o întâmplare din anul trecut mi-a revenit în minte și fără veste mi-a picurat în suflet și în priviri lacrimi de dor.

Era o zi frumoasă de primăvară, când la fereastra camerei mele de la etaj și-au făcut cuibul două rândunele. Le-am văzut cum munceau zi de zi pentru a-și clădi noua locuință. Erau niste zidari foarte pricepuți. I-am spus mamei despre cuib abia după ce fusese construit, pentru că numai așa am fost sigură că nu-l va strica, iar cele două rândunele vor rămâne la geamul meu. Așa s-a și întâmplat, iar eu am început să mă obișnuiesc cu ele. Dar într-o zi, spre sfârșitul lunii iunie, cerul s-a întunecat și s-a iscat un vânt și o furtună puternică. Ce zbatere pe bielele păsări! Cuibul lor s-a dărâmat. Furtuna a ținut toată noaptea, iar dimineața când să facem curățenie, pe pervazul ferestrei două făpturi minuscule se mișcau printre resturile de pământ ale cuibului. Minune! Erau doi puișori abia ieșiți din ou. Pe unul am reușit să-l salvez punându-l într-un coșuleț de nuiel pe care l-am agățat într-un cui exact unde fusese cuibul. Celălalt nu a rezistat din cauza loviturii pe care a suferit-o când a căzut pe pervaz. Puișorului rămas în viață i-am pus numele ZBURLICI și l-am îngrijit cât am putut mai bine alături de rândunelele care au prins curaj și au intrat în noua lor casă, deși în primele zile i-au tot dat târcoale fără a cuteza s-o facă. Acesta a crescut și a învățat să zboare, lansându-se și el în oceanul de libertate al cerului.

Acest lucru m-a emoționat nespun, iar când a venit toamna și a plecat, despărțirea m-a durut, dar m-am înseninat la gândul că va veni primăvara și ne vom reîntâlni. Sunt sigură de aceasta, pentru că știm cu toții că rândunelele se întorc la vechile cuiburi.

Abia aștept acele clipe!

TOMOIAGĂ IOANA ANCA

CLASA A IIII-A

ARIPI

Este vară. Doi copii, Maria și Andrei caută animale bolnave să le vină în ajutor. Ei merg într-o dumbravă. Aici găsesc doi porumbei răniți.

- Oare ce să facem cu ei?
- Să-i ducem la veterinar!

Păsările rănite au ajuns la veterinar. Stau liniștite. Doctorul veterinar având o inimă bună îi consultă pe cei doi porumbei. Ciocul lor este ca de marmură, iar ochii lor sticlesc precum cristalul. Cei doi porumbei au câte un glonț în câte-o aripă, care le-a provocat hemoragie. Medicul oprește curgerea sângelui și pansează rănilor păsărilor. Le pune niște bețișoare să le susțină oscioarele, el le zice „atele”.

Copiii se întorc acasă cu păsările învelite în hăinuțele lor ca să le apere de frigul care s-a lăsat odată cu înserarea.

Noaptea cade peste sat, învăluindu-l .... zilele trec ...

Cei doi merg zi de zi cu porumbeii lor la veterinar, până într-o zi când aceștia s-au făcut bine.

Iarna s-a apropiat în caleașca sa trasă de cai ca de gheață.

- A sosit clipa, zice Maria.

- Bine dragilor, o să ne fie dor de voi... să nu ne uitați... zice Andrei. Și în acest timp cei doi copii dau drumul păsărilor.

Porumbeii zboară în văzduh. Cele două păsări fac rotocoale în jurul copiilor, își iau rămas bun de la ei, apoi ca două săgeți străpung înaltul cerului pierzându-se în depărtare.

Peste munții albiți de vreme, peste dealuri troglodite, peste ape cristaline, cele două păsări zboară de parcă acum au învățat zborul. Un zbor drept către țara de vis, acolo unde regele corb conducea în palatul său mitic toate zburătoarele de pe fața pământului.

Și când au ajuns acolo toate zburătoarele s-au bucurat nemărginit, acolo în țara lor unde este veșnic cald și bine.

RUS MIHAI, CLASA A IV-A

INST. PETCAȘ DELIA

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII SĂȘAR, MARAMUREȘ

LUMEA PĂSĂRILOR

Când mă tare plictisesc
Merg la pervaz și privesc
Și văd ceva trecând prin nor
E ființă sau aviator?

În livadă, ieri, un corb
S-a lovit de un copac
Și-am sărit și l-am ajutat
Că era un corb orb
De salvat.

În țara albastră de sus
Cred că nimeni nu v-a spus
Când întâlnești ciocârlia
Repede, jos pălăria!
Să-i arăți că o respecti.

SĂȘĂRAN ANDREI, CLASA A IV-A
INST. DELIA PETCAȘ
ȘCOALA CU CLASELE I-VIII SĂȘAR,
MARAMUREȘ

RĂȚUȘCA SUPĂRATĂ

de Cioc Andrada

O rățușcă îmbufnată
Sta pe mal cam supărată.
- Mac, mac, mac
Și mac, mac, mac,
Eu în baltă nu mă bag
Că mă ud pe lopățele,
Nu mai pot merge cu ele.
- Ga, ga, ga!, râde gânsacul.
- Oac, oac, oac!, strigă brotacul.

Unde-ați mai văzut, copii,
O rățușcă pe câmpii,
Care merge supărată
Că nu vrea să intre-n baltă?

Măi, rățușcă mititică,
Intră-n baltă fără frică!
Acolo te răcorești
Și prieteni buni găsești!

CASA CU VRĂBII DE LA BUNICA

Vrăbii casnice, știute
Am în streșini, două sute.
Și mai am, de nu mă-nșeală
Lista scrisă cu cerneală.

Socotite, numărate,
Două sute zece, toate,
Și cu pui, cu tot, cu ouă,
Ar mai fi o sută, două.

Le-am trecut în catalog,
Două litere, mă rog:
Vrăbii cu băieții,
Și scatii cu sticleții.

Ca la piersici și la sfeclă,
Le-am dat nume și porecle.
Și porecele urmează
După nume-n paranteză...

Vrăbii au, mai toți,
Nume de tâlhari și hoți,
Căci, de bine să ne fie,
Noi stăm lângă pușcărie,
Și, pe vrut, pe nevrut,
Luăm și dăm cu împrumut.

A.C. HÂRȘENIE
LIC. W. SHAKESPEARE
TIMIȘOARA

ARIPIOARELE CELE MICI

Boierii, cucoanele
Și-au închis obloanele,
Și-au zburat în gloată deasă
Către țara de mătăasă.

Între florile străine
Veneticilor li-e bine.
Aici, viscol, frig și ceață,
Grâu-i strâns și iazu-ngheață.

Am rămas locului noi,
Vrăbii, corbi și pițigoii
Și cu înțelegere
Trupul c-o să degere.

Vara, vor cânta-n sobor
Că se-ntorc în țara lor.

ANDREEA HÂRȘENIE
LIC. W. SHAKESPEARE
TIMIȘOARA

RÂNDUNICA

O fetiță mică, mică
A găsit o rândunică
Ce-i lăcrimau ochișorii
Că și-a pierdut pușorii.

Ea i-a spus la a sa mămică
Că-i milă de rândunică;
Pușorii să-i găsească
Și un cuib să-i construiască.

Ca să fie fericiți
Cum e ea cu-ai săi părinți.

ADRIANA LAZĂR
LIC. W. SHAKESPEARE
TIMIȘOARA

PRIETENIA

Este primăvară. Păsărelele vesele se întorc din țările calde.

Stoluri întregi așteaptă clipa în care își vor vedea cuiburile. N-au putut sta prea mult departe de țara în care își clocesc ouăle și își cresc puii.

Mihai iubește foarte mult păsărelele. Când merge la bunici, hrănește sticleții și vrăbiuțele. Într-o zi s-a plimbat pe câmp și a văzut o vrăbiuță rănită la o aripă. S-a apropiat de ea și a constatat că nu putea să zboare. A dus-o acasă și i-a dat să ciugulească firimituri de pâine, apoi i-a legat aripa frântă. I-a făcut o căsuță mică și a hrănit-o zi de zi. După o săptămână de îngrijire, vrăbiuța s-a vindecat. Putea acum să zboare.

Băiatul i-a redat libertatea după însănătoșire. Drept mulțumire, vrăbia a dat ocol casei cu un ciripit vesel, apoi a zburat și s-a făcut nevăzută.

Păsările aduc bucurie și voieșie în viața oamenilor. Noi trebuie să le ajutăm construindu-le căsuțe și dându-le mâncare.

ZAHARIE DENISA GABRIELA
CLASA A IV-A B
ȘCOALA NICOLAE IORGA, BAI A MARE
JUDEȚUL MARAMUREȘ
ÎNV. STANCU MARIA

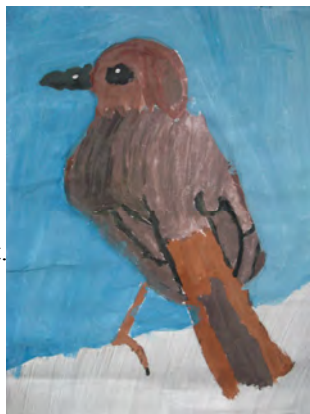
CUCUL

Primăvara a sosit
Cucul iarăși a venit,
Cu cântarea lui frumoasă,
Cântă în padurea deasă.

Cucule nu zăbovi,
Cântă vara orice-ar fi.
Nu te lăsa din cântat
Că-i uita cum te-a chemat.

Cântă cucul solitar
Și nu cântă în zadar,
Cucul cântă răspicat,
Că de noi e ascultat.

Cât e vara de frumoasă
Cântă cucul nu se lasă.
Vine toamna nu mai poate
Și el zboară mai departe.

Cucule cântecul tău
Îmi alină dorul meu.
Du-te si nu zăbovi
Că ți-i găsi puii vii.

STRĂMȚUREAN TRAIAN
CLS. A IV-A, ȘCOALA CU CLS. I-VIII
LOC. BOGDAN VODĂ, JUD. MARAMURES
ÎNV. SĂPÂNȚAN ANUȚA

RÂNDUNICA

Într-o zi de primăvară
Am ieșit și eu afară
Și am stat puțin la soare
Să admir copacii-n floare.

Dar cum stam și admiram
Se mișca ceva pe ram.
Am văzut o păsărică,
Era mica rândunică.

Se-nvârtea și tot zbura
Cuibul ca să-l construa
Aduna fân, crengi uscate
Cuibul repede să-l gate.

Cu toate că-i obosită
De prin alte țări venită,
Se grăbea ca să nu plouă
Pentru a depune ouă.

Ca să scoată puișori
Și să zboare printre flori
Cu drag să-i ocrotească
Puii repede să crească.

BUFTEA IOANA LOREDANA
CLS. A IV-A, ȘCOALA CU CLS. I-VIII
LOC. BOGDAN VODĂ, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. SĂPÂNȚAN ANUȚA

PASĂREA RĂNITĂ

După o zi ploioasă de primăvară, când soarele a ieșit din nori ca un glob luminos, am ieșit până afară să admir natura și aerul primăvaratic. Vântul jucăuș mă îmbia să stau mai mult și să ascult ciripitul fermecător al păsărelelor.

Deodată am auzit în apropierea grădinii un chiuit slăbuț. M-am dus repede în grădină să văd ce se întâmplă. După o frunză verde am văzut o pasăre mică de culoare neagră și cu burta albă. Mi-am dat seama că este o rândunică pentru că avea coada ca o furculiță, așa cum am învățat la școală. Ea avea o aripă ruptă. M-am gândit să o duc în casă, dar îmi era frică de părinți și de felul lor de a se manifesta față de o păsărică fără de importanță pentru ei. Părinților le-a fost milă și lor de ea și m-au lăsat cu ea în casă. Am pus-o într-o cutie și am rugat-o să mă lase să-i îngrijesc aripa. I-am pus două atele, le-am prins cu pansament și i-am dat mâncare și puțină apă.

Peste noapte am lasat-o în casă, în căsuța făcută de tatăl meu. Ziua plecam la școală și abia așteptam să mă întorc să văd cum se mai simte. Acasă era în siguranță cu părinții mei, care se ocupau de ea până ce mă întorceam acasă.

Au trecut câteva zile și rândunica mea era tot mai voioasă și parcă a prins putere și curaj. M-am hotărât să-i iau pansamentul și să o scot afară să plece la tovarășele ei. I-am dat să mănânce și-i spuneam că e timpul să ne despărțim. Se uita la mine și parcă voia să-mi mulțumească. Am scos căsuța afară și i-am spus că-i liberă să plece, dar rândunica nu a vrut să părăsească curtea casei noastre, ci a rămas toată vara la noi.

În fiecare zi mă întâmpina când veneam de la școală și parcă se întâmpla ceva în adâncul sufletului meu. Toată vara a zburat în jurul casei ca un semn de mulțumire pentru ajutorul ce l-a primit de la mine și familia mea. Dar vremea a început să se înrăutățească și toamna a început să-și arate primele semne. Știam că va veni o zi când va trebui să ne despărțim pentru că rândunele pleacă în țările calde. A venit la noi și ne-a salutat cu părere de rău că trebuie să ne părăsească.

S-a înălțat sus pe cerul albastru, unde s-a integrat într-un stol de rândunele, iar apoi au făcut câteva cercuri line deasupra casei noastre. Ele s-au depărtat tot mai mult de noi, îndreptându-se spre țările calde. Mi se părea că grădina și sufletul meu erau pustii fără acea rândunică încântătoare.

BOTIȘ IOAN RĂZVAN
CLS. A IV-A, ȘCOALA CU CLS. I-VIII
LOC. BOGDAN VODĂ, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. SĂPÂNȚAN ANUȚA

RÂNDUNICA

Într-o dimineață frumoasă de primăvară, mi-a trecut calea o săgeată, care a dispărut înainte de a-mi da seama că a fost realitate. Inima mi-a tresărit de bucurie la gândul că acea rândunică e cea care ne vestește primăvara.

- Bun venit la noi în țară, dragă rândunică! Lung și obosit a fost drumul tău pentru a regăsi cuibul pe care a trebuit să-l părăsești în toamna anului trecut.

Aș vrea să fiu în sufletul tău, în inima ta, în ochii tăi, ca să pot vedea întinderile de apă și uscat pe care le-ai străbătut, peripețiile prin care ai trecut. Dacă ți-aș înțelege graiul te-aș ruga să-mi povestești întâmplările prin care ai trecut în drumul tău cel lung și obositor spre sudul înșorit.

„-Cip, cirip!”

Uneori îmi imaginezi că am aripi să zbor la fel ca tine și să admir de la înălțime lumea întreagă, să mă bucur că prin zborul și ciripitul meu înveslesc întreaga natură și umplu sufletele oamenilor de speranță și încredere.

Zboară în înaltul cerului și coboară pe pământ, mesagerul nostru de fericire, pace și speranță!

TOMOIAGĂ IONUȚ BOGDAN

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLS. I-VIII,

VIȘEU DE JOS, JUD. MARAMUREȘ

ÎNV. TOMOIAGĂ MARIA

RÂNDUNELUL

Pe-o creangă tremură de frig
Un pui plăpând de rândunică.
E singur în ploaie, urând vremea asta,
Și-n ciripitu-i rugător
Îmi spune să-i deschid fereastra,
Iar eu deschid, el intră-n zbor.
Și iată-mi-l rotind prin casă
Și parcă nu mai e pustiu.
Casa mea e-nveselită
De ciripitul lui zglobiu.
Dar iată soarele s-arată
Și uscă totul timpuriu,
Iar rândunelele, pe-afară,
În zboruri, vesele vorbesc.
Plăpând, glasul lor, grăbit, mă cheamă,
Să-i văd în zborul lor ceresc.
Mai vino, ploaie, înc-o dată
Pe rândunel să-l ocrotesc.

NĂSUI ANDREEA

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLS I-VIII,

VIȘEU DE JOS, JUD. MARAMUREȘ

ÎNV. TOMOIAGĂ MARIA

PĂSĂRELE CĂLĂTOARE

Păsărele călătoare,
A sosit cu-n roșu soare
Păsărele ați venit,
Pe noi ne-ați înveselit.

Penele vi-s colorate
Parcă sunteți îmbrăcate,
Aripile-s moi, pufoase,
Glasurile-s dulci, duioase.

Voi aduceți primăvară,
Răspândiți verdeța-n țară,
Ați adus flori în câmpii
Și-ați bucurat mulți copii.

Cântece se răpândesc
Glasurile se-nmulțesc,
Nu plecați de lângă noi
Că ne va fi dor de voi !

TOMOIAGĂ CRINA ILEANA

CLASA A IV-A

ȘC. VIȘEU DE JOS, JUD. MARAMUREȘ

ÎNV. TOMOIAGĂ MARIA

PASĂREA FERMECATĂ

Într-o zi, soarele topi zăpada încet.

După o săptămână, un țăran s-a plimbat prin pădure. Dintr-o dată a auzit un ciripit fierbinte care i-a umplut sufletul de fericire. El s-a luat după ciripit și a văzut o pasăre cu pene multicolore și cu ochii ca două perluțe mici. Îi curgeau lacrimile ca două picături de apă, pentru că avea o aripă rănită.

Țăranul avea un suflet bun și a luat pasărea acasă. El i-a dat mâncare, i-a legat aripa cu un bandaj și a îngrijit-o cu multă dragoste până ce s-a vindecat. Pasărea a spus cu un glas cald:

- Mulțumesc că m-ai îngrijit! În semn de mulțumire am să-ți dau o pană.

După câteva zile țăranul s-a simțit rău. În următoarea zi, a aflat că suferea de o boală incurabilă. Medicii nu i-au dat nicio scăpare, dar el tot nu și-a pierdut speranța. El și-a amintit de pana primită și a spus:

- Ce mult mi-aș dori să mă vindec !

În următoarea zi, parcă s-a întâmplat o minune, țăranul era sănătos. El și-a dat seama că această minune a făcut-o pana de la acea păsărică.

De atunci țăranul a îngrijit toate păsările care i-au ieșit în cale.

BRAICU VOICHIȚA

CLASA A IV-A

ȘCOALA VIȘEU DE JOS, JUD. MARAMUREȘ

ÎNV. TOMOIAGĂ MARIA

RÂNDUNICA

După o iarnă grea și înspăimântătoare, în sfârșit a venit primăvara.

Pe cerul purpuriu, sunt zeci de păsări care răsună în întreaga natură. Ziua, în amiaza mare, o rândunică stă sub streșina casei mele. Mă apropii mai mult de ea și o întreb cu dragoste și cu blândețe:

- Dragă rândunică, unde ai fost toată iarna? Ne-a lipsit ciripitul tău duios!

- Am fost în țările calde, fiindcă am simțit frigul în pene, spuse rândunica.

- Codrul, câmpul și noi am fost supărați că nu mai avea cine să ne încânte cu cântecul duios și să ne alinte cu dragoste.

- Dar m-am întors și sunt plină de veselie fiindcă sunt din nou în țara mea. Acum trebuie să merg să vestesc venirea mea în toată pădurea și nu mai am timp de vorbă.

Rândunica zbură în zare ciripind veselă sosirea primăverii. Alături de ea, berzele, cocorii și alte păsări văsllesc în înălțimi bucuroase de revederea locurilor dragi.

La sfârșitul zilei eram foarte fericită fiindcă dimineța voi auzi cântecele păsărelelor.

*JURJ MARIA, CLASA A IV-A A
ȘCOALA CU CLS I-VIII NR 7
VIȘEU DE SUS, MARAMUREȘ
ÎNV. PAȘCU ANA ELVIRA*

PASĂREA ALBASTRĂ

Tu pasăre albastră ce zbori în înălțimi
Hai, vino la mine tovarășă să-mi fii !
Pe mine mă alină cu cântul tău duios,
Prietenă pe viață în crângul luminos.

Întreaga vară nedespărțite-am fost,
Eu mă jucam, ea îmi cânta frumos.
Suspine, supărări cu triluri mi-a luat,
Câte frumuseți și bucurii mi-a dat!

Dar mă gândesc cu jale că frigul va veni
Și prietena mea dragă mă va părăsi . . .
Când toamna s-a abate peste țara mea,
Tristețea m-a cuprinde; dar n-o voi uita!

*CIOLPAN ADRIANA, CLASA A IV-A A
ȘCOALA CU CLS I-VIII NR 7
VIȘEU DE SUS, MARAMUREȘ
ÎNV. PAȘCU ANA ELVIRA*

TRILURI, TRILURI...

Mi-e tare dor de voi,
Rândunele dragi,
V-am așteptat mereu cu drag,
Să vă faceți cuib în satul meu.

Cam demult n-am auzit,
Glasul vostru ciripit
Ele se pricep să cânte,
Triluri și versuri mărunte.

*ADAM SIMONA
CLASA A IV-A
ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI
COM. SMEENI, JUD. BUZĂU
ÎNV. VLAD NICOLETA*

FRUMOASĂ PRIMĂVARĂ...

Am iubit de când mă știu,
Crângul verde înflorit
Frumoasă primăvară, tu revii în țară.

Prinsă din zbor privighetoarea-n crâng,
Ea înalță deodată toată zarea,
Din lumea largă ea sosește,
Cu cântecul ei ne-nveselește.

Cucule, tu pe unde-ai hoinărit?
Ce știri mi-aduci de primăvară,
Frumosule de catifea solară,
Te-am așteptat cu drag!

*VELICU ADELINA
CLASA A IV-A
ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI
COM. SMEENI, JUD. BUZĂU
ÎNV. VLAD NICOLETA*

PETRECEREA PRIMĂVERII

Atat de nemaipomenită este Petrecerea Primăverii, încât niciunul din locuitorii pădurii n-ar vrea s-o piardă! Cum ai putea rata Petrecerea Primăverii, cu Șoarecele dirijând orchestra greierilor, bondarilor și lăcustelor și cu greierașul prim solist?!

Petrecerea Primăverii se ține când aerul este cald și înmiresmat de apariția primelor flori, cerul este mai senin ca oricând, iar serile îl acoperă cu stele strălucitoare ca smaraldul și atunci când toate păsările se întorc la casele lor, la cuiburile lor. Pădurea pare plină de viață și toată lumea e veselă și surâzătoare. Asta da viață!

- Oare ce se întâmplă, întreabă Țestoasa pe Corb?

- Păi, ce să se întâmple? Se ceartă cine să dirijeze orchestra, iar tinerii cer mai multă muzica disco și mai puțin simfonică, răspunse Corbul.

Ariciul, priceput să dea cu ciocanul, așezase afișe cu programul petrecerii în toată pădurea. Nu lipsea pasăre, animal sau vietate de la Petrecerea Primăverii. Brotacul deja anunța că după ce orchestra își încetează simfonia să se dea drumul cântecelor dansante ca să se poata ridica lumea la dans și de ce nu, să se încingă și câte-o horă.

Pe neașteptate, toată lumea trecu la dans, Broscoiul o invită pe Coțofână, Ariciul pe Iepurică, Iepurașul pe Castor, iar în jur era un du-te-vino care te făcea să te simți în largul tău, iar toți râdeau și dansau gâdilați la tălpi de iarba proaspătă.

Crenguțele copacilor lăsau să se zărească printre floi păsări mii și mii ce ciripeau vesele. Erau viu colorate și niciuna nu se gândise să lipsească de la petrecerea ce sărbătorea nu numai începutul primăverii, dar și întoarcerea lor. Nu lipsea nici Corbul, cam morocănos pentru că la ultima petrecere se glumise pe seama cheliei sale, însă acum lăsase supărarea la o parte și dansa în rând cu ceilalți.

Spre finalul petrecerii Corbul spuse: "Frumoasă, totuși, petrecerea asta a primăverii...Și chiar dacă n-am crezut că va fi așa, m-am simțit grozav! Da, craa, craaaa... dar v-o spun și v-o repet, maine poienița trebuie să fie curată ca de obicei, nu trebuie să se vadă că s-au mâncat clătite cu miere și s-a băut suc de zmeură. Altfel, ce-or să spună florile?"

CHIREA ALEXANDRA

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII, PLEȘOI DOLJ

INST UNTARU SIMONA ELENA

RÂNDUNICA

A ieșit soarele-afară
Ghiocelul îmi zâmbește;
Iarăși mândra primăvară
La noi câmpul înverzește.

Lângă geam, la casa noastră
Se ivește de cu zor
Rândunica cea voioasă
Își clădește-un cuibușor.

Când treaba și-a terminat,
Își vede și de cântat;
Aranjându-și fracul negru,
Lângă casa lui nea Grecu.

Apoi iute-n cuibușor
A făcut și-un oușor,
Și cu drag îl îngrijește
Și atentă îl clocește.

Timpu' iute a trecut,
Larmă mare s-a făcut:
Puișorul a ieșit
Golaș, mic și pricăjit.

ZGARBURĂ PATRICIA

CLASA A IV-A A

INST.BECIU FELICIA CRISTINA

SC.GEN.NR.9.HUNEDOARA

BUN VENIT, PRIMĂVARĂ!

Primăvara a venit,
Cu alaiul ei de flori,
Rândunelele în cărduri
Toate coboară din zbor.

Berzele încetele,
Se zăresc în zare,
Aripile-și clatină,
Vin ca o datină.

Bună dimineața, primăvară!
Proaspătă te-ntorci din nou,
Mereu întinerită și binevenită,
Cu păsărele zgribulite.

MUȘAT ADRIANA

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLS. I-VIII ALBEȘTI

COM. SMEENI, JUD. BUZĂU

ÎNV. VLAD NICOLETA

BOABELE DE PORUMB

Uf! Uf! Așa ofta un pui de vrăbiuță la marginea unui lan de porumb. Sunt mic, dar tare mult aș vrea s-o pot ajuta pe mama, e nemâncată de cateva zile, iar eu... eu mă zbat cu boabele acesta de porumb.

Dupa ce oamenii ridicaseră recolta, la marginea lanului de porumb, rămăseseră multe boabe căzute în iarbă. Puiul nostru de vrăbiuță se chinuia să ridice o bucățică de știulete pe care mai rămăseseră câteva bobite de porumb. Cum reușea să-l prindă, încerca să-și ia zborul, dar bucata de știulete îi cădea din cioc. Și tot ofta, zbătea din aripi și iar încerca, dar fără izbândă. Treceau clipe bune, iar puiul nostru era tot acolo încercând iar și iar.

Din iarba ieși o furnică. Ea îl întreabă:

- Ce faci aici? Ce este? De ești așa trist?

Puiul îi povestește că mama sa este cam bolnăvioară, nu poate zbura, iar el vroia să-i facă o bucurie și să-i aducă boabele de porumb ca să o hrănească. Furnica își amintește de vrabia mamă care își înțepase aripa în creanga unui copac și care, într-o zi ploioasă, le ferise de ploaie sub aripile sale pe ea și pe surorile sale, furnicile.

Atunci, le-a chemat pe toate cele din neamul ei și au făcut roată în jurul bucății de știulete și încet, încet au început a-l urni din loc până la copacul în care se afla vrabia rănită. Aceasta a coborât să mănânce și deja a început să se simtă mai bine.

-Vă multumim, vă multumim, furnicuțelor, au spus vrăbiuța și mama sa. De acum o să fim prietene pentru totdeauna și nu vom uita ce ați făcut pentru noi.

Și-au luat rămas bun, bucuroase că au ce mânca în așteptarea iernii și că au niște prieteni buni la care pot apela oricând pentru că: „prietenui la nevoie se cunoaște”.

JEGA MIRELA

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII, PLEȘOI - DOLJ

INST. UNTARU SIMONA ELENA

MICUL FAZAN

Eu sunt mic, dar sunt voinic,
Iar dacă pap un boboc,
Mă voi face-un falnic făzânic.

O să-mi întind penele,
Până ating stelele,
Și-o să cutreier zările.

Toată lumea va vedea,
Cum se umflă coama mea
Și lucește ca o stea.

PASĂRE ANDI

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII,

PLEȘOI-DOLJ

INST. UNTARU SIMONA ELENA

VISUL MEU

Sunt un băiețel de doar 10 anișori, iar mama îmi spune mai mereu că sunt cu capul în nori. Eu știu că mă iubește și doar mă tachinează, însă nu știu sigur dacă ia în serios dorințele mele sau doar le consideră mofturi de copil. Mereu mi-am dorit să mă fac aviator, mi-am făcut avioane din hârtie și am încercat să ridic zmeul până sus la cer.

Locuiesc într-un sătuc aflat între două coline, iar vara mă cațăr în copac, doar să fiu mai aproape de cer și să privesc lumea de acolo de sus. Uneori stau întins pe iarbă și visez că mă înalț sus printre nori sau urmăresc câte o pasăre care zboară nestingherit de colo, colo. Și fluturii sunt atât de minunați, viu colorați și veseli, înfrumusețează zilele de primăvară dar și pe cele de vară. Mă întreb cât o fi de minunat să plutești, să te înalți deasupra tuturor, să ți se pară că ești stăpânul cerului și pământului?

Cât sunt de frumoase păsările cerului! M-aș transforma într-una, mi-aș întinde aripile colorate să zbor sus, mai sus și să vizitez lumea. Aș pluti printre nori, printre stele, m-aș întâlni cu alte păsări și ne-am povesti ce minunații am mai văzut în neobositele noastre călătorii. Nu m-ar speria nici ploile și nici vântul, iar când aș obosi aș poposi pe crengile cele mai înalte ale vrunii copac sau într-un vârf de deal.

Dar tot la mama m-aș întoarce să-i povestesc câte visez eu, iar ea să mă asculte răbdătoare și să mă privească plină de iubire.

JEGA COSMIN

CLASA A IV-A

ȘCOALA CU CLASELE I-VIII, PLEȘOI - DOLJ

INST. UNTARU SIMONA ELENA

DOAMNA BARZĂ

Doamna Barză-i supărată
Pe găina din ogradă,
C-are pene colorate,
Și picioare încălțate.
Are creastă de regină
Și mărgelile de firmă,
Iar ea, slabă, albă, lungă,
Nu poate nicicând s-o ajungă!
Și e mereu ocupată
Să bucure lumea toată.
N-are timp de coafor
Sau taifas cu-admirator,
N-are boabe pregătite
Sau broscuțe rumenite
Doamna Barză ar vrea să fie
Găină cu pălărie!

*ION IULIANA
CLASA A-IV-A A
INST. BECIU FELICIA CRISTINA
ȘC.GEN. NR. 9 HUNEDOARA*

PAPAGALUL ÎN PĂDURE

Papagalul din pădure
Nu culege flori și mure,
Ci se ia de păsărele
Care bune, care rele,
Și le spune uite-așa:
Nu e bine cum cântați!
Ia tăceți și m-ascultați:
Rândunica trebuie să zboare
Prin păduri și pe ogoare,
Vrăbiuța trebuie să cânte
Puii ca să și-i alinte
Cucu trebuie să cânte de zor
Pe la curți și pe ogor,
Iar ciocănitorea bună
Să ne dea câte-o alună.
Pe la fiecare cuib micuț
Pe la fiecare puiuț
Și puiuții să-i mulțumească
Că le-a dat hrană să crească.
Ei și-acuma eu vă spun,
Noapte bună și drum bun.

*BĂDEAȚĂ GEORGIANA
CLASA A-IV-A A
INST. BECIU FELICIA CRISTINA
ȘC.GEN.NR.9 HUNEDOARA*

RÂNDUNICA

Cireșul nostru a-nflorit
Și-n ramul lui a poposit
Venind din depărtare
O rândunică ce acum
E obosită tare.

Ea a bătut din aripioare
A-început să cânte-n soare
Și apoi cu-n ciripit ne-a salutat
Și-n cuibul de sub ștreșini
A zburat.

*PRELUCĂ DIANA
CLASA A-IV-A B
ÎNV. KISS MARIA
ȘC.GEN.NR.9 HUNEDOARA*

PORUMBIȚA

Porumbiță, porumbiță,
Scumpă și mititică
De când cuibul ți-ai lăsat
Spune-mi unde ai umblat.

- Am umblat din ram în ram
După soarele cel cald
Ca să-l rog să se grăbească
Puișorii să-mi încălzească.

*SABOU COSMIN
CLASA-A IV-A B
ÎNV. KISS MARIA
ȘC.GEN.NR.9.HUNEDOARA*

PĂSĂRELELE

Dimineața când mă scol
Păsările-mi cântă-n cor
Pe la geam, pe la fereastră,
M-așteaptă să ies din casă.

Ele-mi cântă și-mi doinesc
Cu glasul lor păsăresc,
Eu pe fugă mă îmbrac
Și-n ogradă am plecat.

Le pun apă și mâncare
Firimituri de pâine moale,
Le privesc cum se răsfață
Dar nu-mi pot mulțumi
Doar cu-n ciripit zglobiu.

*BIGICĂ CRISTINA – FLORENTINA
CLASA A IV-A B, ȘCOALA APOSTOL ARSACHE
LOC. VEDEA, JUD. GIURGIU
ÎNV.TUDOR DANIELA – CRISTINA*

PORUMBELUL

Ce și-ar dori mai mult un porumbel,
Ce stă închis în colivie,
Decât să zboare spre înalt,
Copiilor să le vestească bucurie?!

El vrea să zboare-n zarea albastră
Și pacea-n lume s-o vestească!
Noi vrem în pace să trăim
Și păsărelele să le ocrotim!

GORGAN CĂTĂLIN

CLASA A IV-A D

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CORNELIU COPOSU”

LOCALITATEA ZALĂU, JUDEȚUL SĂLAJ

ÎNDRUMĂTOR: ÎNV. COIBANCA VIORICA

CIRIPIT DE PĂSĂRELE

Primăvară, Primăvară,
Tu ai adus în țară
Ciripit de păsărele,
Floricele pe vâlcele,
Brebenei și viorele
Și un stol de rândunele.

Zile calde, zile bune
Ai adus în lume.
Păsările cântă cu bucurie
Un imn închinat ție.
Primăvară, Primăvară,
Să vii și la noi în țară!

ROGOZ MARIUS

CLASA A IV A D

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CORNELIU COPOSU”

LOCALITATEA ZALĂU, JUD. SĂLAJ

ÎNDRUMĂTOR: ÎNV. COIBANCA VIORICA

CĂTĂLIN ȘI RÂNDUNICA

Îmi place să citesc povești. Îmi place și să ascult povestioare spuse de părinți, bunici sau prieteni. Mi-a plăcut povestioara pe care am auzit-o de la prietenul meu Cătălin.

Într-o zi frumoasă de toamnă aurie, Cătălin stătea în grădină și picta. Deodată a auzit un foșnet sub frunzele arâmii. Doi ochi minusculi aveau privirea îndreptată spre el: o rândunică nu putea să zboare fiindcă era rănită la o aripă. Băiatul a luat-o și a dus-o să o îngrijească. În fiecare zi o pansa, îi dădea mâncare și apă.

Într-o dimineață, Cătălin a văzut la fereastră un stol de rândunele. Erau suratele ei. Când le-a văzut, rândunica a dat semne de neliniște și i-a spus băiatului:

- E timpul să plec! Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine. Ai fost cel mai bun prieten al meu!

Cătălin și-a dat seama că ea dorește să fie alături de suratele ei. În semn de salut a dat de câteva ori din aripi. A plecat în lungă sa călătorie spre țările calde. Băiatul e bucuros că a reușit să-i fie de folos rândunicii.

Copii, iubiți și ocrotiți animalele!

LUCACIU RAUL

CLASA A IV A D

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CORNELIU COPOSU”

LOCALITATEA ZALĂU JUDEȚUL SĂLAJ

ÎNDRUMĂTOR: ÎNV. COIBANCA VIORICA

ELIXIRUL

În tărâmul magnific și magic al păsărilor venive, se află o pasăre cu penajul colorat precum culorile curcubeului și ochi scilpitori ca smaraldul. Acest tărâm se numește Venivelo.

În acel tărâm, cu mult timp în urmă, a trăit o pasăre magică care a avut două păsări. Pasărea cea mai în vârstă a murit, iar cea mică încă își mai are veacul în pădurea Venimor, care este o pădure întunecată cu arbori înalți și capcane din care doar dacă ai noroc poți scăpa. Pasărea mică și-a schimbat numele din Arno în Rufus.

Regina tărâmului Venivelo este chiar pasărea cu penajul colorat. În Venivelo, a apărut o boală grea care a doborât o mulțime de păsări. Regina, îngrijorată, s-a hotărât să meargă la Rufus pentru a cere elixirul de vindecare.

A doua zi, a plecat în drum spre pădurea Venimor unde locuia Rufus. A ajuns la căbănuța lui, unde Rufus nu a dorit să o ajute. Supărată, a trebuit să se întoarcă în Venivelo. Pe drum, o privighetoare care era din tărâmul Priveghe s-a strecurat și a luat elixirul dându-l reginei. Regina i-a mulțumit dându-i o parte din Venivelo.

Regina a ajuns la timp, împărțind elixirul și ajutând păsările.

Bunătațea reginei s-a răspândit în toate tărâmurile.

ANDREICUȚ MĂDĂLINA IOANA
CLASA A IV-A A. GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

EXCURSIA

Pe data de 1 aprilie clasa noastră a mers într-o excursie cu tema "Viața păsărilor". Pe drumul spre pădure am observat mai amănunțit ce viață grea trăiesc păsările din cauza industriei.

La intrarea în pădure primul lucru observat a fost lipsa copacilor. Sute de păsări își pierdură locuințele lăsându-le în grija sorții. O familie de păsări ca toate celelalte stătea la ieșirea din pădure în apropierea unei termocentrale. Era foarte afectată de poluare. Am dus-o într-un loc unde este foarte aproape de pădure. Terenul era împospătat cu aer curat plin de verdeață. Într-un copac era și o căsuță plină de mâncare. Familia și cu celelalte păsărele și-au construit fiecare câte o casă și au trăit fără să fie atinse de poluare.

La sfârșitul excursiei am reușit să ne formăm o imagine despre viața păsărilor chinuite de industrie.

ONEA DARIUS
CLASA A IV-A A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

PARADISUL PĂSĂRILOR

Păsările doresc o lume frumoasă, verde, înflorită, plină de parfum. Ele nu doresc fum sau gunoaie. Noi trebuie să ngrijim planeta și s-o lăsăm frumoasă și curată.

Ar fi foarte frumos dacă oamenii ar îngriji zonele, n-ar mai arunca mizerii pe jos și ar face tot posibilul ca păsările să se simtă bine, că doar lumea e și a lor. Dacă și-ar face curentul folosind panouri solare ar fi mult mai bine. Dacă oamenii ar fi mai buni și ar distruge tot urâtul care l-au făcut, ar acoperi șanțurile cu apă murdară ca păsările să n-o bea, ar merge mai mult cu bicicletele și s-ar strădui ca industria constructoare de mașini să facă vapoare, trenuri, ATV-uri, motociclete și mașini care merg pe energie solară sau energie eoliană pentru ca păsările să nu se-mbolnăvească.

Încălzirea globală le afectează și pe păsări. Lor nu le place frigul extrem, dar nici căldura extremă. Dacă nu s-ar explora atât de mult cosmosul și avioanele ar avea o traiectorie de zbor mai joasă, atmosfera n-ar mai fi afectată.

Păsările își beau apa de unde pot. Dacă scăpăm un pahar de suc, vin, must într-o baltă, după evaporare și ploaie întreaga zonă ar fi contaminată, din acest motiv trebuie s-avem grijă la fiecare pas.

Protejând mediul, apărăm păsările !

Toți oameni buni! Apărați păsările!

DRAGOȘ PAUL ANDREI
CLASA A IV-A A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

PĂSĂRILE ȘI OAMENII

Într-o zi de vară doi oameni au mers în pădure.

Au tăiat un copac. De acolo a căzut un cuib de păsări. În el erau două păsări și trei puișori. Cei mici au căzut și s-au lovit. Părinții nu au pățit nimic. Oamenilor nu le-a păsat și au tăiat și mai departe pomi.

A doua zi au venit doi copii. Când au văzut pădurea aproape tăiată au fost foarte triști. Au găsit păsărelele pe jos. Erau aproape moarte. Le-au luat și le-au dus acasă. Au povestit părinților ce s-a întâmplat. Mama lor, care era veterinar a îngrijit păsările. Tatăl lor care era pădurar a mers împreună cu copiii în pădure să adune lemne în ștraf. Le-a dus oamenilor săraci pentru a-și încălzi locuințele la iarnă. Apoi au căutat un cuib pentru părinții păsărelelor mici. Au găsit un pom mare în care au construit un cuib. După o lună păsările s-au vindecat. Copiii le-au dus la părinții lor.

Păsările au trăit fericite într-un mediu curat.

Familia a plantat copaci în pădure. Au trăit fericiți că au făcut o faptă bună pentru păsărele.

DUNKA GIANINA
CLASA A IV-A A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

TĂRÂMUL PRIVIGHETORILOR ÎN PERICOL

A fost odată ca niciodată o fetiță pe nume Marina. Ea s-a dus la sora ei. A rugat-o să-i spună o poveste. Elena a început. I-a spus:

- „A fost odată ca niciodată un tărâm ascuns. Acolo locuiau privighetori. Duceau o viață minunată.

Într-o zi un inginer a găsit tărâmul. Era un om bogat. Avea o fetiță pe nume Maria. Inginerul și-a trimis muncitorii să rupă toate florile, să distrugă vegetația și să construiască o fabrică de parfumuri.

Cum a auzit zgomote o pasăre pe nume Elisa a mers să vadă ce se întâmplă. I-a urmărit până la vila lor. Neînfricată a vorbit cu Maria, fiica lor.

- Maria, crezi că tatăl tău face bine că distruge și poluează mediul și mai ales că chinuiește privighetorile?

Maria a stat o vreme și s-a gândit la ce a învățat la lecția de științe și i-a zis:

- Ai dreptate, Elisa! Îl voi ruga pe tata să nu distrugă locul.

Maria i-a spus tatălui său. El a înțeles. A dat ordin să oprească planul de construcție.

Așa că privighetorile au trăit în pace și au rămas prietene cu Maria.”

Marina a fost uimită de poveste și a încercat împreună cu sora ei Elena să facă afișe prin care să demonstreze că mediul și păsările trebuie protejate.

Pentru un paradis al păsărilor nu distrugeți mediul! Îndemnați adulții să nu ucidă mediul! Ajuțați păsările!

Descoperiți cum puteți construi în timp ce protejați!

Dați o mână de ajutor și vă veți numi „generoși”!

GLODAN MARA ELIZA
CLASA A IV-A A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

PĂSĂRILE CHINUITE

A fost odată un copil orfan, dar cu o inimă mare. Într-o seară el s-a uitat spre cer. A observat o stea căzătoare și și-a pus o dorință să poată vorbi cu păsările. A încercat să vorbească cu pasărea sa și a reușit.

A doua zi a mers în pădure în apropierea unei fabrici de îngrășământ chimic. A văzut o familie de păsări bolnave. Le-a întrebat ce au pățit. Ele i-au spus că s-au îmbolnăvit din cauza fabricii de îngrășământ chimic. Copilul a mers la șeful fabricii dar nu a reușit să facă nimic. A dormit noaptea în pădure cu păsările. Ziua următoare le-a găsit moarte.

Mircea a mers la șeful fabricii cu o privire serioasă și a spus să facă coșurile mai înalte până la cer, ca aerul poluat din coșuri să nu ajungă așa de jos pentru că afectează viața animalelor din jur. Mircea l-a convins pe șef. Păsările i-au mulțumit foarte fericite și i-au dat o coroană din ce aveau ele mai scump. Mircea a mers și el fericit știind că a făcut un lucru frumos pentru niște vietăți lăsate de Dumnezeu.

MARINA DENIS VASILE
CLASA A IV-A A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA

RÂNDUNICA DOAMNA NOUĂ CU COADA-N DOUĂ

Mare mi-a fost bucuria când am descoperit în grajdul bunicilor mei, un cuib de rândunele. Era prins de grinda veche și umedă a tavanului și părea părăsit, pustiu. Însă bunicii mi-au spus că stăpânele “casei” vor veni la primăvară și vor locui din nou acolo.

În acea primăvară nu a trecut o zi în care să nu-mi vizitez bunicii și mai cu seamă căsuța din casa animalelor. Zile de-a rândul nu s-a schimbat nimic, până când într-o zi minunată, în care soarele își arătase zâmbetul său frumos, ajunsă la fața locului, mai mare mi-a fost mirarea să văd că au sosit mult așteptatele rândunele. Erau două. Semănau aproape perfect. Doar mici diferențe de mărime le deosebeau. Aveau pene de culoare albastru-închis cu luciu metalic pe spate, pe pântec alb-gălbui, pe frunte și bărbie roșii. Ciocul lor era scurt și coada adânc bifurcată, asemenea unei furculițe. Erau tare frumoase. Le-am îndrăgit încă de pe atunci, doar privindu-le, fără însă să cunosc viața lor interesantă. Din acel moment am devenit un observator neobosit al rândunelelor.

Astfel am putut vedea cum marea meșteră și-a inspectat cuibul, apoi și l-a consolidat cu lut și paie amestecate cu salivă lipicioasă, pregătindu-l pentru clocit și mai târziu pentru viitoarea familie. Câteva zile, vedeam cele două făpturi gingașe, mai mult, dimineața și seara, cum zboară și se joacă împreună. Seara ciripitul lor era fascinant. După o vreme însă, rândunica-mamă, rămânea mereu în cuib, semn că acolo, sub ea, se aflau acele “bomboane” din care vor ieși alte făpturi minunate.

Cât timp rândunica a clocit, masculul o păzea veghind în jurul cuibului, o hrănea, îi ținea de urât.

După o vreme, care mi s-a părut o eternitate, veselie a umplut grajdul bunicilor. Doi pușori mici de rândunică au apărut în acel cuib, iar părinții lor nu mai aveau astâmpăr.

La început tata aducea mâncare întregii familii, prinzând insecte din zbor cu o mare agerime și măiestrie. Apoi după ce puii s-au mai înzdrăvenit, lucrul acesta îl făceau ambii părinți.

Timpul a trecut așa de repede încât părinții au fost nevoiți să-și învețe copiii să zboare, mai întâi prin grajd, apoi prin preajma grajdului, iar apoi... spre slava cerului, făcându-se nevăzuți întreaga zi. Erau o familie minunată și fericită.

Lunile de vară s-au scurs repede. În inima mea a început să apară o emoție necunoscută. Știam ce urmează să se întâmple. Și așa a și fost. Fără să am ocazia să-mi iau rămas bun de la prietenii mei, într-o zi mohorâtă de toamnă, ca inima mea, am găsit cuibul gol, ca în acea zi în care l-am descoperit.

Gândul că primăvara următoare ne vom revedea, m-a făcut să zâmbesc privind în depărtarea albastră.

*GĂTA ANAMARIA, CLASA A IV-A B
GRUPUL ȘCOLAR FĂRCAȘA
LOC. FĂRCAȘA
ÎNV. FLAVIA ARDELEAN*

PASĂREA FERMECATĂ

A fost odată o regină pe nume Cristel. Această regină era stăpâna păsărilor. Fiind rea, făcea mereu mizerie și le punea pe păsări să facă curat. Tot așa s-a întâmplat timp de doi ani până când păsările s-au enervat. Numai una dintre ele a răbdat în continuare. Această pasăre se numea Rosin. Înafară de ea toate păsările au început să ia măsuri, dar regina era puternică și rezista măsurilor luate de păsări.

Au tot încercat să se răzbune timp de trei luni, iar Rosin curăța în continuare mizeriile făcute de Cristel. După aceste trei luni a venit la castel Zâna Bella. Aceasta s-a dus în odaia păsărilor. Într-un colțisor a văzut-o pe Rosin. S-a dus la ea și a lăudat-o pentru răbdarea pe care a avut-o. Ca răsplată i-a dat o baghetă magică cu care să-și îndeplinească dorințele. Însă nu avea voie să îndeplinească dorințele celorlalte păsări.

Văzând această întâmplare păsările și-au cerut iertare de la zână și au promis că vor curăța pomii de omizi și vor face ouă și pui pentru totdeauna. Auzind aceste cuvinte, Bella le-a iertat și le-a dat dreptul să le fie îndeplinite dorințele. Ba mai mult, i-a făcut fiecăreia câte-un cuib. De atunci păsările au curățat pomii de omizi și au făcut ouă și pui.

*PODINĂ DENISA, CLASA A IV-A
GRUP ȘCOLAR FĂRCAȘA
ÎNV. BOLOȘ AURICA*

PĂSĂRILE

E primăvară acum... Natura se trezește la viață după somnul adânc din timpul iernii. Îmbrăcăta într-o rochie țesută cu brânduși și toporași primăvara aduce bucurie pe chipurile oamenilor.

Iarba de un verde crud începe să prindă colț fraged. De sub zăpadă, își scoate capul un clopoțel de argint aplecat către pământul de catifea. Este un ghiocel, primul vestitor al primăverii. Harnicele furnicuțe se pun și ele pe treabă, iar albinele zboară din floare în floare după nectar.

Privesc la fereastră... Soarele ce tocmai a răsărit își răsfiră razele și parcă mă mângâie pe creștet. În depărtare, pe cerul ce pare un ocean nemărginit, un stol de păsări călătoare se întorc din Țările Calde. Se apropie încet, încet, încât mi se pare că plutesc în văzduh purtate de vântul ce adie ușor.

Se apropie de fereastra casei mele. Fac un mic popas pe crengile unui pom ca și când s-ar fi oprit să se odihnească puțin după o călătorie atât de lungă.

Întoarse către soare, își deschid larg ciocurile și încep să cânte cu toată forța glasului lor, răsunând pretutindeni. Pentru o clipă am crezut că au cântat doar pentru mine, vestindu-mi că au revenit în țară și că au adus primăvara cu ele. Apoi pornesc din nou la drum, semn că mai au puțin până să ajungă la cuiburile lor. Cât de măiestre, cât de liniștite se înalță pe cerul azuriu. Par a fi niște îngeri ce emană în jur atâta pace!

Uneori mi-aș dori să fiu ca ele, să am aripi, să zbor, să mă simt liberă și să călătoresc prin toate colțurile lumii!

ZADIC DAIANA, CLASA A IV-A
ȘCOALA NR18 BAI A MARE
JUD. MARMAUREȘ
ÎNV. MUȚ GABRIELA

RECUNOȘTINȚA

Într-o zi de primăvară în care iarna încă conducea, o ciocârlie mică și obosită zbură spre cuibul ei. Era însă atât de frig încât pasărea căzu, secată de puteri, în pădurea de la marginea satului. Rătăcită, biata ciocârlie se uită în față și în spate, dar văzu doar alb și își lăsă aripile în zăpadă.

În următoarea zi, un băiețuș pe nume Nicușor porni spre pădurea pudrată cu fulgi de nea. A tot mers și a tot mers, până când a găsit zăcând în zăpadă o pasăre blajină. Apropiindu-se de ea, micuțul băiețel a strâns-o la pieptul lui ca să o încălzească. Drept răsplată micuța ciocârlie și-a deschis ochii ca două mărgelețe, implorându-l să nu o părăsească.

Nicușor a îngrijit pasărea până când aceasta s-a însănătoșit și i-a dat drumul să zboare în înaltul cerului.

Într-o zi călduroasă de primăvară, la geamul casei lui Nicușor a apărut o familie de ciocârlii cu glas duios, cântând de parcă ar fi vrut să-i mulțumească.

Ciocârlia s-a reîntors la el în fiecare primăvară.

POPAN TUDOR, CLASA A IV- A B
ȘCOALA NR 18, BAI A MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. MUȚ GABRIELA

PĂSĂRICA

În zarea albastră
Zboară-o păsărică,
Foarte frumușică;
Ca o mică floare,
Foarte sclipitoare.

Cântecul ei vesel
E foarte frumos
Glasul său duios,
E o alinare,
În viața trecătoare.

Ea pleacă din țară
Atunci când e frig
Și se-ntoarce iarăși,
În țara natală,
Când totul e înverzit.

Multe dintre ele,
Mor peste hotare,
Trecând peste ape,
Obosite tare
Fără de mâncare.

TIBIL DENISA
CLASA A IV- A B
ȘCOALA NR 18, BAI A MARE
ÎNV. MUȚ GABRIELA

VINE PRIMĂVARA !

Uite, vine primăvara!
Florile de gheață,
De pe geam s-au dus,
Ajutate de soarele,
Ce-ncălzește ușor pământul.

Norii furioși
Iute-și cheamă-n ajutor
Frații zâmbitori, ce-s prietenoși
Cu gingașii ghiociei,
Ce-au apărut la noi.

În zarea cea albastră
Se-aud ciripituri noi,
De păsări vesele, sprintare
Re-ntoarse iar la noi.

Ele își revăd cuiburile,
Patria, câmpia,
Și tot ce-au iubit și lăsat aici
În țara lor dragă.

*IUREC ALEXANDRA
CLASA A IV-A A
ȘCOALA NR.18 BAIJA MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. MIHUȚ AURICA*

SE DUC COCORII

Cocorii zboară și se duc
Spre înălțimi albastre
Iar frații lor răman aici
În cuiburi reci sihastre.

Ei zboară, zboară ne-ncetat
În fiecare toamnă,
Spre alte țări,
Spre alți părinți
Lăsând în urmă rugăminți.

Voi, duceți peste mări și țări
Tristețea toamnei reci.
Dar nu uitați,
Cu drag, în prag v-așteaptă
Frații cei mici.

Aici e locul vostru sfânt!
Aici e casa voastră!
Aici e cerul mai senin
Și viața mai frumoasă!

*FÎRTEA EMANUELA
CLASA A IV-A
ȘCOALA NR.18 BAIJA MARE
JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. MIHUȚ AURICA*

ODĂ NATURII

de Ioana Iacobici

CLOȘCA

de Mihai Micșa

Cloșca noastră pistruiată
Este foarte supărată,
Ciocul ei întruna spune
Ca puiții să adune,
O grămadă de "ceva"
Să se sature cu ea.
Scurmă curtea, răscolește
Și mereu îi dădăcește
Fiindcă puii ei moțați
Tare-s neastâmpărați.
Le tot spune și-i învață,
Tot mereu le dă povață,
Cum să meargă, cum să stea,
Să nu pățească ceva.
Să fugă de vulpea rea
Care-n oală i-ar băga.
Însa puii-s mici, nu știu
Și tot strigă: pui, pui, pui!

O pasăre frumoasă
Ca soarele de mai,
Pe ceruri lin se lasă
Și cântă-n al său grai:

- Frumoasă ești natură,
Ai chip de înger blând!
Ești ca o odă pură.
Te am mereu în gând.

Suratele-mi adoră
Căci ele te cinstesc,
Și-ți scriu oră de oră:
Natură, te iubesc!

RÂNDUNICA

Era o caldă zi de vară. Soarele ardea cu putere. Animale, păsări, oameni toți se retrăgeau în locuri umbrite.

Într-o curte la umbra unui nuc bătrân se dau în leagăn doi copilași. Tocmai atunci un stol de rândunele brăzdau cerul. O rândunică nu mai putea zbura. Ce s-a întâmplat cu ea? A căzut din înălțimi pe iarbă în curte, parcă secerată de alicele unui vânător.

Am alergat spre ea, ca nu cumva, cercetașul de cățel să ne-o ia înainte așa cum face și când ouă găinile. George o ia în mână, o ridică, ne uităm la ea și vedem că deși rar, încă mai respiră. Eu alerg să caut o cutie în care să o așez. În cutie îi punem să mănânce firmituri de pâine și să bea apă.

- Vino, dragul meu frățior să ne jucăm. Rândunica are nevoie de liniște. Timpul a trecut repede pentru noi și am uitat de rândunică. Mai târziu când ne-am amintit, cu îngrijorare am mers să o vedem. Mare ne-a fost mirarea când am văzut că rândunica bea apă și mănecase și câteva firmituri de pâine. Am țopăit de bucurie.

Se lasă seara, ne pregătim de culcare. Rândunica rămâne să doarmă în bucătărie. Ne lăsăm cu greu convinși de mama că este timpul să ne culcăm, nu ne mai putem dezlipi de rândunica noastră. Prin geam luna cât roata carului ne avertizează că e vremea. Plecăm, urându-i noapte bună!

În dimineața următoare mama ne-a trezit cu un dulce sărut pe frunte.

- Bună dimineața, copii!

Deodată m-a cuprins o neliniște ciudată pe care i-am împărtășit-o fratelui meu, dacă rândunica este și ea mamă? Cum au dormit pușorii ei singuri o noapte întreagă? Ce au mâncat? Atunci repede ne-am ridicat din pat și am alergat la cutie. Cutia era goală. M-am speriat. Ce s-o fi întâmplat cu rândunica? Și ca răspuns la întrebare, am auzit un ciripit la fereastră.

- Cirap! Cirap!

Rândunica privea prin geam la semenii ei liberi. Și-a revenit! Am ieșit afară cu rândunica în mână. Eram fericiți. Norii au mai domolit arșița soarelui, era o zi numai bună pentru zbor. Am mângâiat-o amândoi, ne-am luat rămas bun și am lăsat-o să zboare.

Adio! Adio! Draga noastră rândunică, să te duci cu bine și să mai vii pe la noi.

Și-a luat zborul, ne uităm după ea cu lacrimi în ochi. A urcat încet, încet spre cer. La un moment se întoarce. O privim uimiți. Vine spre noi, face un ocol prin aer deasupra noastră și parcă mulțumindu-ne, ne salută cu un vesel ciripit.

Cirap! Cirap!

MOCIRAN CRISTINA
ÎNV. ONȚ MARIA

PORUMBELUL

Într-o zi târzie și mohorâtă de iarnă, pe plapuma groasă și pufoasă de zăpadă am zărit un pui de porumbel înțepenit de frig, care plângea de mama focului.

Din privirea lui am înțeles că-mi cerea ajutorul. Apropiindu-mă de el și luându-l în mână l-am dus într-un loc călduros, ferit de gerul nemilos.

După două zile a început să se dezmoștească. Pe zi ce trecea era tot mai agitat, având dorința să iasă afară. A trecut mult timp, pentru a-mi da seama că porumbelului îi este dor de familie, de prieteni și în special îi era dor să trăiască liber.

Cu durere în suflet mi-am luat rămas bun de la prietenul meu porumbelul.

A doua zi, dis-de-dimineață, am fost trezit de un ciripit al unei păsări. Era porumbelul pe care l-am îngrijit eu. El își făcuse cuib în nucul din fața casei mele. Acum vine zilnic la fereastra camerei, știind că acolo va găsi câteva grăunțe puse special pentru el.

Între mine și această ființă gingașă și firavă s-a legat o prietenie adevărată.

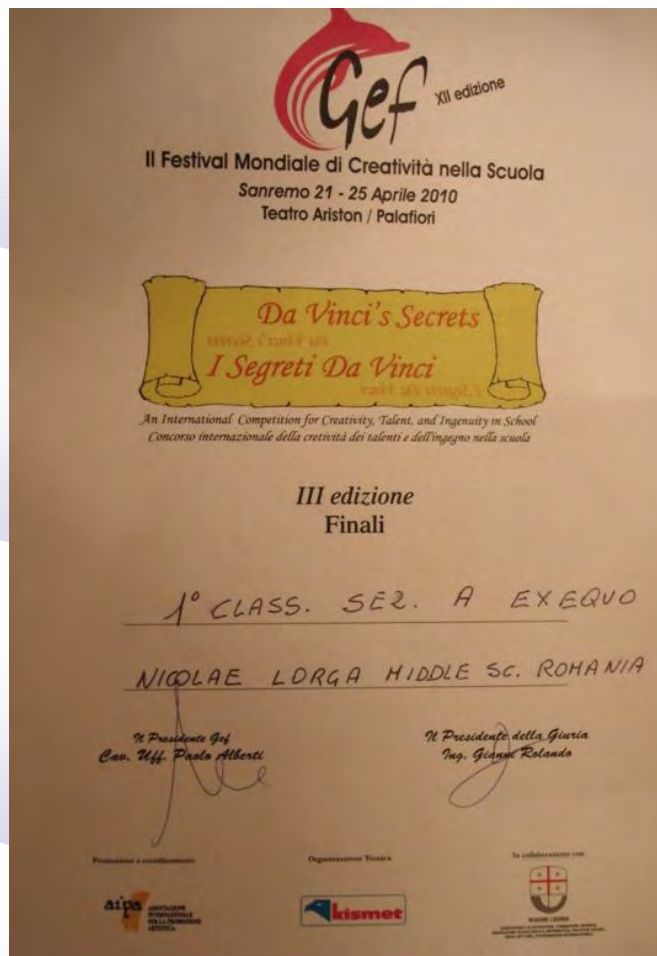
Dacă ai suflet bun și inima mare, multe bucurii îți pot apărea în cale.

VLAD CONSTANTIN IULIAN
VIȘEU DE JOS, JUD. MARAMUREȘ
ÎNV. POP ANIȘOARA

PARTICIPAREA PROIECTULUI „ARIPI” LA
FESTIVALUL CREATIVITĂȚII ÎN ȘCOLI - SAN REMO, 2010
secțiunea proiecte școlare „Secretul lui Da Vinci” - ediția a III-a

LOCUL I

TROFEUL

PARTICIPAREA PROIECTULUI „ARIPĂ” LA
FESTIVALUL CREATIVITĂȚII ÎN ȘCOLI - SAN REMO, 2010

